

Šajā numurā lasiet:

KĀ NEKĻŪT PAR ČEKAS AĢENTU?

→ 3. lpp.

LATVIEŠIEM JĀIZDZĪVO KĀ TAUTAI!

Saruna ar arhitekti, Rīgas Latviešu biedrības Latviešu valodas attīstības kopas koordinatori Maiju Sinku

→ 6. lpp.

Būt vai nebūt?

Zib stundas, dienas, rosībā skrien gadi,
Sen zobenbrāļu nav no zemi neplēš tanki,
Bet latvju kangars gluži tā kā senāk
Bez lišanas uz vēdera neko jau nemāk.
Skan seno teiksmu saldskarbī vārdi:
"Šurp prātu, nost zemi, prom tautu,
Mēs algosim ar auto, villu un amatu!"
Rau, prāta dzirnas atkal nikni griežas,
Jau daudzgalvaini pūķi šurpu spiežas,
Uz zaļo zemi niknas acis kāri bola –
Ar papīriem, mantiņām šeit laimi būvēt sola.
Nu ļaudis lētticībā krītu saņemt steidz,
Bet parāds tev nav brālis – teikās teikts.
**Pa latvju zemi, cik vien tāli skatos,
Trauc sveši vagari jau kļausu ratos.**
Kā maitas putni virsū plijas,
Ap ļaužu kakliem viņu ķetas vijas.
Un katru vārsmu, ko no troņiem teic,
Ar negausību pārcentībā pildīt steidz!
Nav tas tiem svarīgi, vai skolotājs, vai kalps,
Tāpat drīz pāri nepalikis ne skalps...
Vai rūpnīcu slēgt ciet, vai bērnudārzu nogriezt –
Tas viņiem nieks – kā brokastmaizi nozīest.
Tiek domāts, kādu blūķi tautai virsū velt,
Jo nav tak vairs ko tukšā akā smelt!
Braul gan skolmeistars, gan dakters,
Vien varas krēslos cenšas iekļūt Slakters.
**Vai aizbraukuši savu zemi glābsim –
Ar funtiem, dolāriem un**

eiro stikla kalnā jāsim?

Bij kungos vāci, zviedri, krievi...,
Bet nepameta toreiz Māras zemi Dievi.
Vai varēsīm šeit latvju mēlē teikt:
"Hei, čangaļi, hei čiuļi, līvi – dzīvo sveiks!"???
Kas zināms, ko par mums reiz mazmazbērni teiks,
Vai kādreiz pieminēkļus būvēs tautas viediem,
Un kas pie Mildas noklās klonu ziediem?
Par ko reiz krita vīri cīņās skarbās –
Lai dzīvotu mēs svešu kungu gaidās,
Uz ceļiem rāpotu un glaimus teiktu,
Ar svešu krāsu karodziņiem sveiktu???
**Ir laiks, lai atkal jaunā cīņā celtos
Un nākamība pārticībā zeltu!!!**

Aicis

JURIDISKĀ KVALIFIKĀCIJA: NODEVĪBA

Saruna ar Latvijas Universitātes profesoru,
habilitēto tiesību zinātņu doktoru **Juri Bojāru**

JĀKĻŪST POLITISKI AKTĪVIEM!

DDD: Nav noslēpums, ka Latvijas valsts un latviešu nācija šobrīd ir nonākusi ļoti bīstamā un grūtā stāvoklī.

Juris Bojārs: Paši esam vainīgi! Vajag prātīgāk balsot.

DDD: Vai tad, jūsuprāt, vēlēšanas var novērst šo nacionālo traģēdiju?

J.B.: Nē, ne tikai. Atbilde, protams, nav tik vienkārša šajā sarežģītajā problēmā. Taču, manuprāt, pirmais situācijas uzlabošanas priekšnoteikums ir pašu piedalīšanās politikā, no kā krietna daļa pilsoņu mēdz izvairīties.

Nevar prasīt, lai tikai citi nodarbojas ar politiku, tajā ir jāpiedalās pašiem. Bez tam, cilvēkam ir jābūt zināmam inteliģences un informētības līmenim, jo politika ir diezgan specifiska nozare, kurā nevar "ieskriet" no malas ar ļoti "gaišām domām" par to, kā pareizāk "taisīt" valsti. Valsts tiesības, politiskās zinības par valsts uzbūvi

ir specifiskas zinātnes, un tajās ir jābūt priekšzināšanām, lai nebūtu muļķīgu priekšlikumu. Ir tādi cilvēki, kuriem pēkšņi ienāk prātā kāda "gaiša doma" galvā, bet viņi nezina, kā viņu piedāvātais mehānisms ir strādājis kādreiz pagātnē, un varbūt tas ir pilnīgs strupceļš un pavisam muļķīga

daudzi uzskatīja, ka tam

"Man ir ļoti pamatotas aizdomas, ka vēlēšanas ir negodīgas jau no paša sākuma, tas ir, sākot jau ar 5. Saeimu."

ideja. Tātad katrā īpašā nozarē – vai tā būtu medicīna, vai kaut kādas tehniskās zinātnes – ir jābūt priekšzināšanām, izpratnei.

DDD: Svarīga ir arī taisnīguma izjūta. Cilvēkam var būt apjomīgas zināšanas, bet, ja viņš ir netaisnīgs, tad valsti un tautu aizvedīs līdz bojāejai.

J.B.: Perikls, iespējams, ir vienīgais man zināmais valdītājs, kurš savus pienākumus pildīja godīgi. Perikls bija viens no Atēnu stratēģiem, bet viņa ietekme bija tik liela, ka

piederējusi tirānam līdzīga vara. Pēc trīspadsmit valdīšanas gadiem, kad 429.gadā pirms mūsu ēras viņš mira, tika veikta Perikla īpašumu pārbaude, un izrādījās, ka savas varas laikā viņš nebija kļuvis bagātāks ne par vienu draumu.

KĀ DATORS "SASKAITA" BALSIS?

DDD: Jūs sacījāt, ka esot prātīgāk jābalso. Bet, vai

jūs domājat, ka Latvijā vēlēšanas notiek godīgi, ka to rezultāti netiek viltoti?

Juris Bojārs: Nē, es nedomāju, ka vēlēšanas ir godīgas. Man ir ļoti pamatotas aizdomas, ka tās ir negodīgas jau no paša sākuma, tas ir, sākot jau ar 5. Saeimu. Īpaši domīgu mani dara tas, ka divi cilvēki nez kāpēc nošāvās. Viens no tiem bija Vēlēšanu komisijas priekšsēdētājs **Atis Kramiņš**, un, manuprāt, viņam nebija nekāda iemesla nošauties. Pēc tam nošāvās arī otrs – **Andris Ligotnis**, kurš kandidēja uz Vēlēšanu komisijas priekšsēdētāja amatu.

Turpinājums 4. lpp.

ESOT DOTS MĀJIENS...

Antons Dundurs

Janvāra otrā pusē Latvijā raksturīga ne tikai ar to, ka tiek turpināti vietēja rakstura cīņi starp pozīciju un opozīciju; iekš pozīcijas un iekš opozīcijas; starp opozīciju, pozīciju un citām personīgā biznesa interešu grupām ar gandrīz vienotu motīvu – visi kopā un katrs atsevišķi par krīzes novēršanu, kā kurš to saprot vai nesaprot. Tiek turpināta dažiem ietekmīgā VID vadītāja Dzintara Jakāna krēsla stumdišana. Taču vēl negaidīti amatpersonām uzradies jauns darbību pavērsiens no/uz ārpusi. Par to arī turpmākais stāsts.

Kā zibens spēriens negantā ziemas salā salstošos brīvās Latvijas pavalstniekus pārsteidza pie varas stūres esošo augsto

valsts amatpersonu un citu viņiem pietuvināto un ieinteresēto individu pēkšņā parādīšanās televīzijas ekrānos, lai aizgūtnēm klāstītu, ka šie ne pa jokam esot pārsteigti par nupat iegūto, velnišķi sva-

ma rosība ar pamudinājumu: lai prezidents brauc uz Maskavu, jo viņš "būšot gaidīts vienis"! Tiek spriests, ka, "siki izanalizējot iegūtos materiālus, secināms, ka šis Krievijas puses

"Atgādinājums par nedzīstošo, dziļo brūci attiecas, pirmkārt, uz valsts pirmo personu – Valsts prezidentu, jo viņam jābūt par paraugu visiem pārējiem."

rīgo informāciju – no Austrumu virziena tuvējās aizrobežas valsts Krievijas esot dots mājiens, ka Valdim Zatleram, Latvijas Valsts prezidentam, būšot iespēja pabūt Maskavā 9.maijā. Tad nu televīzijas ekrānos vēroja-

vēsturiski nozīmīgais mājiens nepārprotami nozīmējot Krievijas saimnieka vēlmi 9.maijā Maskavā redzēt tieši Latvijas Valsts prezidentu Valdi Zatleru"... (Varbūt tas tiešām tā ir, bet jājautā – kāpēc?)

Zibeņātri pirmajam šo vēsti televīzijas pārraidē bija gods komentēt pašam Valdim Zatleram, kurš tautai apsolīja nekavējoties, jau š.g. februāra otrajā pusē, paziņot, vai viņš 9.maijā dosies pie Austrumu kaimiņa.

Turpinājums 7. lpp.

ES REGULU UN DIREKTĪVU KALPĪBĀ

Saruna ar Saeimas deputātu un bijušo zemkopības ministru **Mārtiņu Rozi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

GRŪTI APTURAMĀS IMPORTS

DDD: Latvijas tirgus ir pārpildīts ar lētām importa precēm, tikmēr vietējie ražotāji nespēj piedāvāt produktus par tik zemām cenām. Latvija pilnībā pati sevi varētu pabarot, taču Eiropas Savienība uzspiež savus noteikumus. Vai to precu, kuras var saražot Latvijā, imports ir apturams?

Mārtiņš Roze: Nē, šo importu ar tiesību aktiem regulēt būs ļoti grūti.

DDD: Vai vainīgas ir Eiropas Savienības regulas un direktīvas?

M.R.: Jā. Eiropas Savienībā eksistē šis kopējais tirgus, kas nozīmē, ka nevar būt kaut kādi atsevišķi ierobežojumi precu kustībai starp Eiropas Savienības valstīm. Tas bija viens no pamatpostulātiem, dibinot Eiropas Savienību, lai iekšējā konkurence būtu pēc iespējas izlīdzinātāka. Taču šis vienlaikus ir viens no mūsu argumentiem, lai tiktu izlīdzināti atbalsta apjomi.

Kā zināms, Latvijā saņem vienu no viszemākajiem atbalstiem. Taču mūsu eksporta pieaugums pierāda, ka latviešu zemnieki kopā ar pārstrādātājiem ir vieni no konkurētspējīgākajiem vienādos konkurences apstākļos.

Vēl viens pieminēt zīmolu "Zaļā karotīte", kas diezgan daudziem Latvijas uzņēmumiem ir devis iespēju attīstīties, ko tie paši ar savu tirdzniecības marķu, iespējams, nebūtu spējuši.

DDD: Vai "Zaļā karotīte" izplatās arī ārpus Latvijas?

M.R.: Faktiski "Zaļā karotīte" ir apstiprināta kā Latvijas kvalitātes zīme, kas var tikt izmantota visā Eiropas Savienības teritorijā. Teorētiski tā ir pieejama arī citu valstu ražotājiem, taču praktiski šis zīmols ir daudzreiz labvēlīgāks vietējiem, jo kvalitātes prasības "Zaļās karotītes" piešķiršanai ir nesalīdzināmi augstākas nekā Eiropas Savienībā minimāli noteiktās.

MUMS IR LIELAS IZAUGSMES IESPĒJAS

DDD: Tātad Latvija spētu pati sevi paēdināt?

Mārtiņš Roze: Jā, pilnībā! Es vēl atceros laiku, kad sāku izstrādāt savu disertācijas darbu par graudu kvalitāti. Tobrīd veci, sirmi padomju profesori apšaubīja, ka kviešus audzēs Latvijā, un man teica: "Mēs kviešus, kā vedām no Kazahijas, tā arī vedīsim..." 1987. gadā mēs tik tiešām paši neaudzē-

jām maizes kviešus, bet gan tikai lopbarību. Bet mans vedaistēvs atrakstīja: "Puika, atceries! Latvija kādreiz eksportēja kviešus." Lūk, šodien Latvijā ne tikai pati sevi nodrošina ar maizes kviešiem, bet tos atkal eksportē. Tas pierāda, ka mums ir liels lauksaimniecības ražošanas potenciāls.

DDD: Tomēr atkal jānorāda uz nesamērīgo importu.

M.R.: Jā, ir atsevišķas nozares, kurās šis imports tik tiešām ir nevajadzīgi liels. Piemēram, cūkgaļa. Bet skaitļi, kas ir manā rīcībā un kurus pamato arī tirgus, pierāda, ka tajā brīdī, kad mēs spējam noturēt godīgu konkurenci, pašnodrošinājums ar šo produkciju arī pieaug.

Es domāju, ka arī liellopu gaļa, aitu gaļa ir nozares, kuras Latvijā var attīstīties, dot savu piensumu un kļūt ne tikai par pilnīgu pašnodrošinājumu, bet arī par eksportu. Ja paskatāmies uz Eiropas tirgu, tur ļoti daudz tiek ievesta liellopu gaļa.

DDD: No kurienes?

M.R.: No Argentīnas, ASV... Tās ir valstis, kurās, mēs skaidri zinām, lopbarībā tiek izmantotas ģenētiski modificētās kultūras. Bet mēs varam piedāvāt šeit, Latvijā, izaudzēto lopbarību un govīs, aitas, tādējādi ne tikai dodot ienākumus mūsu iedzīvotājiem, bet arī kvalitatīvu un garantēti nekaitīgāku pārtiku mums pašiem. Tāpēc šeit es saredzu lielas izaugsmes iespējas.

KĀPĒC TIKA LIKVIDĒTA CUKURRŪPNIECĪBA?

DDD: Jūs bijāt zemkopības ministrs no 2002. līdz 2009. gadam. Daudziem jūs saistāt ar cukurrūpniecības iznīcināšanu un lielu postu lauksaimniecības jomā kopumā.

Mārtiņš Roze: Jāteic gan, ka nosacīti sagrautā lauksaimniecības nozare pēdējos piecos, sešos gados ir palielinājusi savu eksportspēju septiņas reizes un atrodas pirmajā vietā eksporta klāstā, nostumjot uz otro vietu tradicionālos koksnes un kokapstrādes produktu eksportu.

Runājot par cukurrūpniecību, protams, man pašam emocionāli ir ļoti nepatīkami, ka Latvijā vairs nav šīs nozares. Tomēr no ekonomikas viedokļa un šīs dienas vērtējuma raugoties, mēs šo nepatīkamo lēmumu pieņemām istajā brīdī.

DDD: Kā to saprast?

M.R.: Mans viedoklis par Eiropas cukura reformu bija atšķirīgs no Eiropas Komisijas viedokļa, un to es vairākkārtīgi arī paudu.

"... mums daudzas nozares ir pazudušas, bet cukurrūpniecība faktiski ir vienīgā, kura preti saņēmusi labu kompensāciju."

Domāju, visu varēja izdarīt arī citādi, daudz labāk. Gluži vienkārši visiem vajadzēja samazināt tā saucamo "B" kvotu, tas ir, noteikto cukura apjomu, ko eksportē uz Eiropas Savienības valstīm. Tad šis cukura apjoms Eiropas kopējā tirgū būtu izlīdzinājies.

Latvijai šī "B" kvota bija salīdzinoši neliela, taču bija valstis, kurām tā pārņēma Latvijas kopējo, tātad gan ārējam, gan iekšējam tirgum saražoto apjomu. Mēs ražotu nedaudz mazāk, bet tomēr ražotu.

Taču Eiropas Komisijai bija pavisam citāds skatījums, un mūsu cukura ražošanai pieejamās kvotas tika samazinātas zem ekonomiski izdevīgā apjoma. Tajā brīdī es saucu palīgā visus ekonomistus, lai kopīgi izpētītu, kā mūsu cukurrūpniecības uzņēmumi varētu reāli turpināt savu darbu un zemnieki audzēt cukurbietes. Tagad, pēc trim gadiem, daži, kuri arī bija acināti piedalīties vērtēšanā un labākā ceļa meklēšanā, uzstājas, ka, lūk, vajadzēja tā un tā... Bet pirms trim gadiem, kad viss bija jāizlemj, viņiem nebija šādu priekšlikumu.

DDD: Kāpēc Lietuva varēja nosargāt savu cukurrūpniecību?

M.R.: Lietuvā šajā nozarē ir atšķirīga īpašuma struktūra. Tur bija gan nosacīti Lietuvas uzņēmējiem piederoša cukurfabrikā, gan daļu milzīgajam koncernam "Danisco Sugar" piederoša rūpnīca. "Danisco Sugar", protams, spēja optimizēt savas ražošanas izmaksas. Arī lietuviešu cukura ražotnes, pateicoties tam, ka ražoja vairāk nekā Latvijas cukurfabrikas, spēja izdzīvot. Tomēr tagad arī viņiem

nāksies slēgt dažas rūpnīcas.

Būtībā mēs šim nepatīkamajam lēmumam izvēlējāmies maksimāli labvēlīgāko brīdi, jo saņēmām vislielākās kompensācijas no Eiropas Savienības. Tie ir vairāki desmiti miljoni, kuros saņēma zemnieki, kas audzēja cukurbietes, pilnībā nokompensējot viņu pāreju no cukurbietēm uz kādu citu lauksaimniecības kultūru, tāpat arī cukurfabrikā strādājošie tika pārprofilēti, un tur tagad attīstās daudzas citas ražotnes. Liepājā situācija ir mazliet atšķirīga, tomēr arī tur ir pārstrādes uzņēmumi, kuros vajadzīgi strādnieki.

Jāņem vērā arī fakts, ka šis cukurfabrikas bija ar ga-

šutumu par kāda zemnieka izdarīto pašnāvību, kurš pakāries tādēļ, ka nav saņēmis palīdzību no jūsu vadītās Zemkopības ministrijas, jo iznīcinātās lauksaimniecības dēļ nav varējis atdot paņemto kredītu. Taču jūs Aivaram Smagaram esot atbildējis, ka viņam nav jūs jākritizē, bet gan jāslavē!

Mārtiņš Roze: Es nekad neesmu Aivaram Smagaram vai kādam citam savam partijai biedram teicis, ka viņam mani bez pamata būtu jāslavē. Nekad! Mums ar Aivaru Smagaru ir bijusi ļoti dažāda veida sadarbība, es ļoti cieņā šo cilvēku par viņa nacionālo pārliecību, aktīvo iesaistīšanos šajos procesos, taču šiem pārmetumiem nepiekrītu.

Jā, tas ir objektīvi, ka zemniekiem radušās lielas grūtības, taču Aivars Smagars risinājumu grib atrast uzreiz, neanalizējams cēloņus un sekas kopsakarībās, un tad seko diezgan asi epiteti manā virzienā.

Diemžēl mans kolēģis bieži vien attēlu saredz tikai no sliktās puses, bet būtu jāpaskatās arī uz tām iespējām, kuras Zemkopības ministrija ir radījusi lauksaimniecības attīstībai.

DDD: Tomēr zemnieki bija tik ļoti neapmierināti ar jūsu darbu, ka brauca uz Rīgu ar traktoriem un pieprasīja jūsu demisiju. Vai tiešām tas notika bez nekāda pamata?

M.R.: Jautājums ir – kuri zemnieki brauca? Katrā ziņā govs galvas pa Rīgas centru staipīja miljoniāri. Tie bija miljoniāri!

"Šis vēlmes attīstījām un kultivējām, uzķērāties arī uz banku āķīša, bet iespējas atstājām novārtā."

DDD: Tātad bagātie zemnieki?

M.R.: Jā, tieši tā. Pēc šī pasākuma es saņēmu arī diezgan daudzus vērtējumus no citiem zemniekiem, kas stipri vien atšķīrās no šī publiski paustā viedokļa.

Papētīsim, vai gan šie zemnieki, kuri staipīja govs galvas, bija miljoniāri 2002. gadā, kad sāku pildīt zemkopības ministra pienākumus?! Nē? Tātad zināmā mērā viņi bija neapmierināti ar to, ka Zemkopības ministrijai un man kā ministram pēdējos gados ir bijusi tāda politika, ka viņi ir kļuvuši par miljoniāriem...

DDD: Ne jau visi zemnieki, kas ar traktoriem brauca uz Rīgu, ir miljoniāri. Tas varētu liecināt, ka kaut kāds nopietns iemesls viņiem bija šādi rīkoties.

M.R.: Es vēl joprojām uzskatu, ka šo pasākumu organizēja konkrēti cilvēki politisku motīvu dēļ, kas vērsti ne tikai pret mani, bet arī pret Zemnieku Savienību kopumā. Ne velti toreiz izskanēja uzsaukumi nepieļaut Zemnieku Savienības noteikšanu pār lauksaimniecības politiku.

DDD: Iespējams, šo pasākumu organizēja konkrēti cilvēki politisku motīvu dēļ. Tomēr latviešu zemniekiem kopumā, maigi izsakoties, neiet pārāk labi, un viņiem būtu pamats kaut katru dienu braukt uz Rīgu ar traktoriem.

M.R.: Arī pilsētniekiem tagad nav viegli. Gluži vienkārši mēs neesam iemācījušies savas vēlmes saskaņot ar iespējām. Šis vēlmes attīstījām un kultivējām, uzķērāties arī uz banku āķīša, bet iespējas atstājām novārtā. Īpaši pilsētnieki meklēja vieglu dzīvi, bet zemnieki bija tie, kas to vismazāk redzēja. Taču nenoliedzami zemnieki pēdējos desmit gadu laikā ir kļuvuši daudz turīgāki, nekā viņi bija līdz tam.

VARBŪT JĀKĻŪST ČAKĻĀKIEM?

DDD: Tomēr laukos ne mazums dzīvo arī pavisam nabadzīgu cilvēku. Nereti lauku pensionāriem ir visvairāk naudas.

Mārtiņš Roze: Jā, tā ir. Taču man ir kāds piemērs, kas paskaidro, ko nozīmē pavisam nabadzīgu lauku iedzīvotājs. Vai viņš nevar iestādīt kartupeļu vagu? Vai nevar uzturēt, ja ne govi, tad trusi, aitu vai vistu?

DDD: Jūs runājat par na-

turālo saimniecību?

M.R.: Jā. Protams, daļēji tas applicina trūcīguma līmeni, bet šādi lauku cilvēks spēj pārtikt.

DDD: Piekritu, ka pilsētā trūkums šobrīd atstāj dziļākas sekas.

M.R.: Jā, taču arī pilsētās vērojamas divainības. Piemēram, Liepājā nav iespējams savākt 100 cilvēku darbam zivju pārstrādes cehā pie konveijera, jo nav vēlēšanās strādāt šādu, viņuprāt, nepatīkamu darbu. Bezdarbs ir liels, bet trūkst cilvēku, kas būtu gatavi strādāt! Turklāt šajā darbā viņiem zināmā mērā būtu nodrošināts sociālais atbalsts, ēdināšana utt.

Turpinājums nākamajā numurā

Intervēja Līga Muzikante

KĀ NEKLŪT PAR ČEKAS AĢENTU?

Nacionālpatriotu aprindās plašu rezonansi ir izsaukusi **Valda Rošana** (saukts arī par *Fēniksu*) internetā publicētā atzišanās par to, ka viņš vairākus mēnešus ir darbojies kā DP (čekas) slepenais aģents, rakstīdams šai iestādei ziņojumus par konkrētām to interesējošām personām (oriģinālā ar to var iepazīties šeit <http://www.zemessargs.lv/forums/viewtopic.php?f=80&t=1455>).

Atšķirībā no daļa laba interneta komentētāja es ne mirkli nešaubos par visa Valda Rošana rakstītā patiesumu. Ticu gan tam, ka mūsu DP ne tikai darbības mērķos, bet arī metodēs praktiski neatšķiras no KGB, gan arī tam, ka savos ziņojumos Valdis nav rakstījis neko tādu, kas kādam latviešu patriotam varētu nodarīt ļaunu. Negribu arī pārāk nosodīt šo puisi par piekrišanu sadarboties – viņš tomēr vēl ir jauns cilvēks ar mazu pieredzi sakarē ar drošības iestādēm, turklāt, cik zināms no viņa paša rakstītā, pašlaik ir no-

konkrētajam cilvēkam, bet padomāsīm labāk, **kā pašiem nenonākt līdzīgā stāvoklī?**

IEMĀCĪSIMIES KRIMINĀL-LIKUMU NO GALVAS!

Atbilde uz iepriekš uzdoto jautājumu, manuprāt, ir īsa un skaidra – lai neklūtu par čekas aģentu, nedrīkst nokļūt atkarībā no čekas, nedrīkst nonākt līdz tam, ka jālūdz no šīs iestādes darbiniekiem žēlastību. Un savukārt, lai tas notiktu, recepte ir tikai viena, īsa un skaidra – jāievēro pašlaik Latvijā spēkā esošie likumi, lai cik nepareizi, stulbi un personīgi nepieņemami tie mums liktos. **Mūsu varturim par katru cenu gribas iedabūt mūs – patriotus – aiz restēm, tad nu nesagādāsim viņiem to prieku!** Esot brīvībā, mēs taču varam daudz labāk kalpot savai tautai, nekā atrodoties ieslodzījumā!

Tāpēc paudīsim savus

“Jāsaprot, ka mūsu pretinieki to vien gaida, lai mēs tišuprāt vai nejausi pārkāptu kādu no KL pantiem, lai tad paņemtu mūs aiz krāgas.”

nācis diezgan grūtos materiālos apstākļos, tāpat viņam ir arī problēmas ar tuvinieku veselību. Jebkurā gadījumā atzinību pelna viņa lēmums šo sadarību **pārtraukt**, publiski par to paziņojot, kā arī nosaucot konkrētas personas no DP, ar kurām viņam ir bijusi sakare.

Pēc šīs atzišanās **dēpistiem** būs grūti noliegt tajā minētos faktus. Nedomāju arī, ka drošības iestādēs tagad uzdrošināsies fiziski izrēķināties ar Valdi, par ko viņš izsaka bažas savas atzišanās nobeigumā, jo gadījumā, ja puisim tiešām kas sliktis notiktu, tas radītu pamatotas aizdomas uz viņiem kā šīs izrēķināšanās autoriem. Arī šādās iestādēs strādājošajiem kaut cik likumi ir jāievēro, darīt visu, kas ienāk prātā, viņi tomēr nevar atļauties. Tāpēc varbūt tagad beigsim malt *kauliņus* šim

uzskatus likumā atļautajās robežās, tas ir, **nekurināsim rasu (nacionālo) naidu** (KL 78.pants), respektīvi, neizteiksimies publiski nievājoši par kādu tautu vai rasi kopumā (kas neizslēdz iespēju ļoti asi un pat nežēlīgi kritizēt atsevišķus tās pārstāvjus); **neaicināsim fiziski iznīcināt kādu ļaunu grupu** (KL 71.1 pants), arī tad, ja tie mums pamatoti liekas netikami (piemēram, homoseksuālisti); neaicināsim vardarbīgā ceļā gāzt valsts varu (KL 81.pants), tāpat nenoliegsim un neatstāsimosim gan pret savu, gan pret citām tautām veiktos noziegumus (KL 74.1 pants). Tie, protams, nav visi Krimināllikuma panti, par kuriem ir paredzēta atbildība, katrs interesents pats var sameklēt šo likumu un pilnībā iepazīties ar to, lai skaidri zinātu, ko viņš drīkst un ko

nedrīkst atļauties darīt. Jāsaprot, ka mūsu pretinieki to vien gaida, lai mēs tišuprāt vai nejausi pārkāptu kādu no KL pantiem, lai tad *paņemtu mūs aiz krāgas*. Būsim tad nu gana prātīgi un neradīsim viņiem šādu iespēju! Tam pašam V.Rošānam esmu vairākkārt teicis augstākminēto, diemžēl viņš savā jaunības straujuma un uzskatu maksimālistībā nebija vēlējis mani uzklaustīt.

Negribētos arī, lai mēs ieslīgtu otrā galējībā un vispār pārtrauktu paust savus uzskatus datortimeklī un citos saziņas līdzekļos. **Tādu prieku varturim arī nevajag sagādāt!** Būtībā visu viņu veikto represiju mērķis tieši ir panākt, lai mēs kļūtu mēmi kā zivis un ne mazāko kritiku viņu virzienā neuzdrošinātos paust. Bet tā noteikti ir jāpauz, tomēr tādā formā, lai šie no dusmām kož sev pirkstos, taču vienlaikus bezspēcība nolaiž rokas – *ak tu velns, cik riebiģi tas draņķis par mums ir uzrakstījis, bet mēs tak' nekā šim nevaram izdarīt, nevienam likuma pantu viņš nav pārkāpis...* Negribu īpaši nodarboties ar pašslavināšanos, tomēr domāju, ka ne bez pamata varu teikt – manos rakstos, kas publicēti gan internetā, gan avīzēs, ir daudz netikama lasāms nelietīgajiem varturim, tomēr saukuši pie atbildības par to saturu viņi mani nav, un ne jau tāpēc, ka negribētu to darīt, bet vienkārši tālab, ka nav atraduši piemērotu KL pantu, ko varētu man “piešūt”. Lūk, tā arī ir māksla – uzrakstīt asi, bet vienlaikus likumīgi.

KĀDREIZ NODERĀTRUMA SAMAZINĀŠANA

Politisko uzskatu paušanu zināmā mērā varētu salīdzināt ar automašīnas vadīšanu. Lai gan katru dienu uz ceļiem notiek avārijas, cilvēks (vēl jo vairāk, ja viņš ir piedzimis kā vīrietis), ja vien nav galīgs glēvulis un *mikstmiešis*, taču tādēļ neatteiksies no

transportlīdzekļa vadīšanas. Tikai jāievēro ceļu satiksmes noteikumi un, protams, jāizvēlas atbilstošs braukšanas ātrums! Nevajag lielu gudrību, lai spiestu gāzi līdz grīdai un ietriektos pirmajā celmalas kokā. Māka ir spēja braukt gana ātri, bet vienlaikus arī

uzmanīgi, neizraisot avāriju, netraumējot ne sevi, ne citus. Uzreiz šāda prasme nerodas, to apgūst ar gadiem. Un, kamēr tā nav radusies, diemžēl ir jāsamierinās ar ne tik lielu braukšanas ātrumu, kādu mums gribētos izvēlēties pirmajā acumirklī. Savukārt pat pieredzējušam braucējam, ja viņš nav gana pārliecināts, ka spēš ierakstīties likumā, labāk samazināt ātrumu ar uzviju nekā riskēt ar noslīdēšanu no ceļa un iebraukšanu grāvī. Lūk, tāpat ir ar komentēšanu internetā!

Pirms kaut ko rakstām, labāk trīs reizes padomāsim, vai neradīsim sev lielas problēmas ar šāda mūsu viedokļa publisku parādīšanos apskatē. Ja ir kaut nelielas šaubas, ka var “neierakstīties likumā” (neiekļauties likumā), tad “jāsamazina ātrums”, respektīvi, jāpasaka tas pats maigākā formā – tādā, par kuru jau nu varam būt pilnīgi droši, ka šāda viedokļa paušana nav krimināli sodāma. Labāk uzrakstīt ne tik *kreptīgu* komentāru nekā uz vairākiem gadiem nonākt restotā telpā, kurā vispār nav datora un iespējas lietot internetu. Domāju, katrs saprātīgs cilvēks šim apgalvojumam piekritīs.

Lūk, ja esam pārliecināti, ka likumus nepārkāpjam, tad mēs mierīgi varam DP ar visām viņu pre-

tenzijām, ja tādas pret mums tomēr rodas, *sūtīt uz poda*. Tipisks piemērs ar laikraksta “DDD” darbiniekiem, pret kuriem arī bija *uzcepta* krimināllietā. Šie cilvēki bija pilnīgi pārliecināti par savu nevainīgumu, par to, ka nav nevienu likumu pārkāpuši, ko vēlāk arī apliecināja tiesa trijās instancēs. Tādēļ viņi arī nelūdzās čekai žēlastību, bet tā savukārt pretī nepiedāvāja “abpusēji izdevīgu darījumu”.

Savukārt, ja cilvēks likumu ir pārkāpis un savu vainu pats atzinis, tad pamats *dēpistiem* viņam piedāvāt: “Gribi, lai sods būtu pēc iespējas mazāks? Tad nu proties...” Un nu šis nabaga cilvēks kā slīcējs izmisumā ķeras pie salmiņa, sak, varbūt tomēr mani tas paglābs. Vairumā gadījumu gan diemžēl nepaglābj.

Sarp citu, V.Rošāns raksta arī, ka *dēpisti* viņam draudējuši ar viltus pierādījumu safabricēšanu pret viņu. Lai arī lielākoties tā saka iebiedēšanai (ja tiešām grib ko tādu darīt, parasti par to iepriekš neinformē), šādi gadījumi tūlīt ir jākar pie lielā zvana, proti, **jāinformē par to iekšlietu Ministrs, Ģenerālprokurors un tiesībsargs, kā arī visi pieejamie saziņas līdzekļi**. Lai arī pierādījumu trūkuma dēļ šādu draudu izteicējus parasti neizdodas notiesāt, tomēr līdz ar draudu nonākšanu atklātībā to īstenošanas dzīvē varbūtība praktiski sāk līdzināties nullei. Tāpat, protams, ir jārikojas arī tad, ja kāds uzdrošinās publiski izteikt draudus personas veselībai vai dzīvībai.

JA VISS IR LIKUMĪGI, TAD NAV KO SLĒPT

Visbeidzot, **darboties vajag gan likumīgi, gan arī pilnīgi droši un atklāti**. Tad nebūs bail, ka kāds lasa mūsu personīgo epastu vai noklausās tālrunā sarunas. Izņemot morālu riebumu, nekādu citu kaitējumu mums tādejādi nodarīt neizdodas. Zīmīgi arī, ka to personu vidū, ku-

ras rakstā minētas kā V.Rošānam uzticētie “izpētes objekti”, nav ne manis, ne L.Inkina, ne A.Gardas un viņa vietnieču. Kāpēc? Vai tādēļ, ka netraucējam valdošajam režīmam? Es gan domāju, ka tas ir tādēļ, ka darbojamies pilnīgi likumīgi un atklāti, un mūs nav jēgas izspiegot ar starpniekiem, jo VIŅI tāpat nekā *graujoša* tādā veidā neuzzinātu, tikai sev liekas klapatas sagādātu.

Tāpat, protams, mums ir jāuzticas viens otram un nav jāslēpj savas aktivitātes no draugiem un domubiedriem, kā tas pamatoti ir teiktis biedrības “Latvietis” paziņojumā: <http://www.latvietis.com/index.cgi?action=7&id=3087>. Būsim vienoti, atbalstīsim savus draugus un domubiedrus, kad tie ir nonākuši grūtībās. Atcerēsimies seno parunu par žagaru saišķi, ko kopumā gandrīz nav iespējams salauzt, savukārt pārlauzt katru žagariņu atsevišķi ir nieka lieta. Un, protams, **par katru gadījumu, kad pret mums tiek vērstas represijas no drošības iestāžu puses, iespējami plaši informēsim saziņas līdzekļus** (ja vien neesam jau devuši parakstu par viņu neizpaušanu). Mums nav jākaunas no tā, ka mūs vajā par savas tautas interešu aizstāvību – lai kaunas mūsu apkārtnī, ja vien viņiem tādas jūtas kā kauns vēl pastāv! Agri vai vēl tašnība uzvarēs, un gan jau **pienāks diena, kad tiesās tos, kas mūs tagad grib notiesāt!**

PAR LATVIEŠU NĀCIJAS INTERESĒM CĪŅAI UN UZVARAI SVEIKS !!!

Aivars Gedroics
Daugavpili

JĀCEĻ JAUNI CIETUMI!

Lai sagrautu valsti, nekā īpašs nemaz nav jāizdara – jārada vien iespēja zagt. Tā teikt, kur gan ir zādzības juridiskā mēraukla? Skatieties paši – vienus zagļus liek cietumā, otru ne.

No apzagšanas latvieši aiziet bojā, izdara pašnāvības... Bet lielajiem zagļiem par to ne silts, ne auksts. Lieki atgādināt, ka šie ekonomiskie noziegumi, kurus vērojam varas sistēmā, arī ir noziegumi, un, ja tos savij vēl ar genocīdu, tad te darbs būtu pat

Starptautiskajai krimināltiesībai! Vainīgajiem ir jāšēž cietumā – visticamāk, **uz mūžu**.

Arnolds Babris sacīja: “Politikis pēc savas būtības ir *šovmens*. Viņa moto ir viens: tikt un noturēties pie varas.” Šeit saskatāms galvenais aizmetnis noziegumiem pret cilvēci. Īstam politikim jābūt labam saimniekam, gādīgam tēvam, kurš rūpējas par tautu, veicina tās attīstību un labklājību, nevis otrādi. Ja esi valsts saimnieks, tad arī par savu darbu un tā se-

kām ik dienas ir jāatbild savai sirdsapziņai, tautai un Dieva priekšā!

Patiesībā visu mūsu nelaimju pamatā ir nodevība, kaitniecība, korupcija. Līdz 2000.gadam noziedznieki izzaga valsts īpašumus, sagrāva ražotnes un gandrīz visu pārdeva ārzemju rūpniekiem un investoriem. Atlikušos latviešu fabrikantus un lauku saimniekus atrāva no Latvijas ekonomiskā tirgus plača pārvaldīšanas, iegrūžot tos milzīgajos Eiropas un Krievijas tirgos.

Visur tagad ir starpnieki – krievi, vāci, zviedri, dāņi, žīdi. Starpnieki (spekulanti) savāc peļņu, bet latvieši nīkst trūkumā.

Tauta iedzīta vīzēs, saimnieka brīvība apmaiņā pret “putna brīvību”. Tas ir kriminālnoziegums pret cilvēci! Ar to pašu viss ir izteikts – Latvijā jāceļ jauni cietumi tiem, kas izzaguši valsti un nav veikuši deokupāciju, dekolonizāciju un deboļševizāciju.

Ar Dievpalīgu,
Arnis

Zvanot pa tālruni:

90006082

jūs ziedojat **1 latu** laikrakstam “DDD”.

Veicināt plašāku “DDD” izplatību un sniegt

atbalstu tā veidošanai iespējams arī,

pārskaitot ziedojumu uz

Latvijas Nacionālās frontes kontu

Latvijas Hipotēku un zemes bankā

(SWIFTkods: LHZBLV22);

konts: LV38LHQB1000054029001;

Reģ.Nr. LV40008033014.

JURIDISKĀ KVALIFIKĀCIJA: NODEVĪBA

Turpinājums no 1. lpp.

Juris Bojārs: Man ir ziņas, ka arī nākošajam priekšsēdētājam sākotnēji ir bijušas lielas bailes aiziet uz Viņņasauli pavisam nelāgā veidā...

DDD: Jūs runājat par pašreizējo Centrālās Vēlēšanu komisijas priekšsēdētāju **Arni Cimdaru**?

J.B.: Es par to tālāk nesprīdīšu. Viena lieta ir operatīvās ziņas, bet otra – tas, ko var pierādīt tiesā.

DDD: Mūsu avīzē diezgan bieži ir norādīts, ka vēlēšanu rezultāti tiek viltoti. Šādi secinājumi ir pamatoti, izvērtējot ne tikai jūsu pieminēto cilvēku bojāeju, bet arī analizējot visas politiskās norises.

J.B.: Vēlos sniegt vēl kādu apstiprinājumu jūsu teiktajam. Kad es vadīju LSDSP (Latvijas Sociāldemokrātiskā strādnieku partija – red.piez.), visām Saeimas partijām bija savi priekšstāvji Vēlēšanu komisijā. Taču neviens, tostarp arī mūsu priekšstāvis, netika pielaists pie kompjūtera. Respektīvi, nebija iespējams kontrolēt, kas notiek kompjūtersistēmā, tas ir, tur, kur ļoti jauki apgrozās visādi cipariņi, kamēr tie saskan ar prognozēm... Šajā sakarā jāpiemin, ka divi, kas vada lielākos "prognozes birojus", ir bijušie Latvijas Ceļa cilvēki – tāpat SKDS vadītājs **Arnis Kaktiņš** un "Latvijas fakti" vadītājs **Aigars Freimanis**.

Nu, jā, vienmēr, kad kāds runā par kaut kādām šādām "sazvērestības teorijām", par viņu sāk ņirgāties... Bet **patiesība ir tāda, ka tās lietas dzīvē tieši tā arī notiek gan lielvalstu darbībā, gan arī mazajās valstīs!** Tāpēc to nedrīkst izlaist no redzesloka un jāuzdod šis vienkāršais jautājums: **vai viss notiek godīgi?**

KRIEVU KARASPĒKS DZĪVO LATVIJĀ

DDD: Protams, paši krāpnieki iestāta lēticīgajiem ļautiņiem, ka viņu mōtīvs un rīcība, kas aprakstīta arī "cionas gudro protokolos", ir pavisam godīga, tāpēc patiesību par savām noziedzīgajām darbībām viņi dēvē par "sazvērestības teorijām", par kurām "kultūralu" un "izglītotu" cilvēku lokā pieņemts vīpsnāt...

Juris Bojārs: Labi, mēs ieguvām varu, atjaunojām neatkarību... Tālāk gan viss bieži notika ļoti divaini – piemēram, ar krievu ģenerāļu arestiem.

Visādas slavenas personības arestēja krievu ģenerāļus, turpat nez no kurienes uzradās televīzija, un kaut arī krievu armija bija šeit, krievu ģenerāļi paklausīgi deva rociņas, lai tiem uzliek roku dzelžus...

DDD: Pārāk neparasta padevība?

J.B.: Jā. Bet pēc tam Latvijā tika demobilizēti un palika uz dzīvi vairāk nekā 30 000 krievu armijas virsnieku. Atbilstoši tā laika premjera **Birkava** 1994.gada 30.aprīlī parak-

**"Palūkojieties, kā viss iznāca ar Abreni!
Ja jau pat Satversmes tiesa šajā sakarā
pieņēma ļoti politisku lēmumu..."**

stītajai "Vienošanās starp Latviju un Krieviju par Latvijā rezidējošo demobilizētā Krievijas Federācijas militārā personāla un tā ģimenes locekļu sociālo aizsardzību" un protokolam par Krievijas Federācijas militāro pensionāru un to ģimenes locekļu sociālās aizsardzības jautājumiem tikai oficiāli vien Latvijā palika ap 22 320 militāro pensionāru – tāpat tikai par dažiem tūkstošiem mazāk nekā tad, kad PSRS Latvijā ievēda savu 30 tūkstošu lielo karaspēku saskaņā 1939.gada 5.oktobrī Kārļa Ulmaņa un PSRS parakstīto "Šavstarpējās palīdzības paktu".

1994.gada vienošanās 4.pants Latvijā atstātajiem krievu militāristiem garantēja arī dzīvokļus no Latvijas valsts un iestāžu dzīvojamā fonda, kurus viņi bija tiesīgi pārdot. Ja pieņemam, ka šiem 22 320 bez sievas nebija vairāk par vienu bērnu un pie viņiem nebija atbraukuši ne vectētiņi, ne vecmāmiņas, un ja šajās ģimenēs vairāk neviens bērns arī nepiedzima, tad šodien tie jau ir vismaz 66 960 pieaugušu cilvēku un atkarībā no naturalizācijas attiecīgs skaits balsu vēlēšanās, neskaitot pārējos imigrantus.

Turklāt vēl pirms tam šeit, Latvijā, bija jau sademobilizējušies krievu militārpersonas lielā vairumā, kas palikuši uz dzīvi ar visām savām ģimenēm.

DDD: 9.maija orģijas par to liecina, vai nē?

J.B.: Jā, tie ir šie tūkstoši, kas lasās pie tā pieminētā. Tur vairs nekāds likums nedarbojas, kas aizliedz vicināt padomju simboliku. Iedomājieties, likums nedarbojas, un neviens šajā sakarā mūsu valstī neko nedara, jo izjūt bailes no liela kaimiņa!

NODEVĪBA JAU PAŠĀ SĀKUMĀ

DDD: Kas ir šī ārprāta pamatā? Vai jau 1990.gadā neatkarības atjaunošana tika virzīta kopā ar latviešu nācijas interešu un tiesību nodevību?

Juris Bojārs: Šie vārdi skan ļoti skaļi, lai gan **vairāki etapi bija pilnīgi tādi, kurus es, būdams jurists, varētu kvalificēt kā nodevību.**

Kas tad Latvijā saņēma

varu? Tā ir bijusi kompartijas un tā saucamā Ministru Padomes nomenklatūra – tāpat tie, kas jau padomju laikā bija pie varas. Viņi "sabrauca" Augstākajā Padomē, tad kļuva par

lielāko privātbanku prezidentiem un ieņēma dažādas augstākos valsts amatus. Piemēram, kas vada Ārlietu ministriju? Tas ir

cilvēks, kurš strādāja "Sputņik" (komjaunatnes starptautiskā tūrisma birojs – red.piez.). Tā kā šīs sešus gadus esmu strādājis attiecīgajā "kantori" (LPSR VDK Pretizlūkošanas daļa – red.piez.), es ļoti labi zinu, kas bija "Sputņik". Tur gadījuma cilvēki nestrādāja!

Protams, "Sputņik" ir zems līmenis, tur pārsvarā nonāca komjaunatnes līderi. Bet, kas vadīja Augstāko Padomi, kad

"Protams, ja runājam atklāti, viss šis process virzījās ārkārtīgi nodevīgā veidā, tāpēc rezultāts ir tāds, kāds tas ir."

Latvija atjaunoja neatkarību? Tas bija Latvijas kompartijas ideoloģiskais sekretārs, un šo faktu nedrīkst ignorēt! Nemsim vērā, ka ne jau kaut kāda milicija vai čeka vadīja valsti, bet gan partija.

Lūk, kompartijas ideoloģiskais sekretārs **Anatolijs Gorbunovs** turpināja vadīt Latvijas valsti, un daudzām dāmām viņš ļoti patika, jo bija jauns, simpātisks, ar smuku frizūru, skaistiem krekliem... Šie augstākās nomenklatūras pārstāvji varas aparātā palika masveidā. Impērijas laikā viņi bija beiguši augstākās partijas skolas un tajās iemācīto ideoloģiju īstenoja dzīvē. Pretējā gadījumā līdz tik augstiem amatiem tie nebūtu tikusi. Tādējādi Augstākajā Padomē un vēlāk Saeimā amatus ieņēma ne tikai kompartijas, bet arī komjaunatnes nomenklatūra. Starp citu, tieši komjau-

natnes nomenklatūras pārstāvji bija šiverīgākie privatizētāji.

DDD: Varbūt padomju gados šie partijnieki un komjaunieši savos darbos tikai izlikās, bet iekšēji vēlējās Latvijas neatkarību?

J.B.: Nē, nav iespējams pat pieļaut domu, ka visi šie daudzie nomenklatūras darboji iekšēji bija kvēli neatkarīgās Latvijas patrioti! Varbūt daži domāja aptuveni šādi: "Tagad es dzīvoju tādos laikos, kur uz augšu var tikt tikai šādi, bet pa-

PIEKTĀ KOLONNA LATVIJĀ

Juris Bojārs: Protams, ja runājam atklāti, viss šis

process virzījās ārkārtīgi nodevīgā veidā, tāpēc rezultāts ir tāds, kāds tas ir. Lielā mērā to izkropļo nacionālais sastāvs Latvijā. Varbūt, ka viena daļa krievvalodīgās jaunatnes, kuri ir

iemācījušies latviešu valodu, nav tik naidīgi Latvijas valstij, bet es negribētu ticēt, ka tā ir lielākā daļa. Jo **tas, ko ģimenē no mazām dienām ieaudzinā vecāki, ir ļoti būtiski.** Pie manis ir studējuši diezgan daudz krieviski runājošo, kas Universitātē gribēja saņemt pilntiesīgus, starptautiski atzītus diplomus. Dažkārt redzu, ka viens otrs no tiem juristiem, kurus mēs esam mācījuši, piedalās interfrontes procesos kā advokāti. Lūk, šādi tiek tērēti valsts līdzekļi mūsu pašu nedraugu apmācīšanai!

DDD: Reāli šī ir piektā

kolonna Latvijā?

J.B.: Jā, tas pilnīgi noteikti ir politisks! Protams, Satversmes tiesa ir savākusi un apkopojusi ļoti lielu materiālu klāstu, bet lēmums ir nevis juridisks, bet politisks. Nez kāpēc tiek atzīts, ka tas, ko krievi iekaroja, ir pareizi, bet tas, ko mēs, latvieši, ar saviem ieročiem izcīnījām, nav paturams...

kolonna Latvijā?

J.B.: Ja ņemam šo spēņu pilsoņkara terminoloģiju, tad tas tā ir. Problēma ir tā, ka, ja kāda tauta ir audzināta vismaz divus līdz trīs simtus gadu imperiālistiskā garā, tad mēs

te, Latvijā, viņus neizmainīsim.

Krievija nepārtraukti pārbauda gan Rietumeiropas, gan arī mūsu cietību, to, cik būs stingri savā nostājā. Palūkojieties, kā viss iznāca ar **Abreni!** Ja jau pat Satversmes tiesa šajā sakarā pieņēma ļoti politisku lēmumu...

DDD: Jūs piekūrat, ka Satversmes tiesas spriedums Abrenes jautājumā bija politisks?

J.B.: Jā, tas pilnīgi noteikti ir politisks! Protams, Satversmes tiesa ir savākusi un apkopojusi ļoti lielu materiālu klāstu, bet lēmums ir nevis juridisks, bet politisks. Nez kāpēc tiek atzīts, ka tas, ko krievi iekaroja, ir pareizi, bet tas, ko mēs, latvieši, ar saviem ieročiem izcīnījām, nav paturams...

Turpinājums
nākamajā numurā

Intervēja
Līga Muzikante

VĒSTULE

"DDD" KĀ ADVOKĀTS

Aizstāvēt godīgus cilvēkus, organizācija gūst cieņu un slavu Latvijā un ārvalstīs. Jāaizstāv latvieši, kā arī tie krievi un citu tautību pārstāvji, kuri nav "sasmērējušies" un idejiski atbalstījuši PSRS un tā saucamā privatizācijas laika noziegumus pret Latvijas pamattautu – latviešiem. Nav vainīgi tie krievi, kuri patriotiski kalpo latvju Tēvzemei, jo ir raduši patvērumu Latvijā no vajāšanām Krievzemē. Arī PSRS laikā daudzi cittautieši tika vajāti savās dzimtajās zemēs, atrada izdzīvošanu pie latviešiem un tagad ar cieņu un pateicību izturas pret Latvijas pamatnāciju.

uz izdzīvošanu un cienīgu dzīvi Latvijā. Nav vairs spēcīgās "Helsinki-86" grupas un citas cilvēktiesību aizstāvju instances. Cīņa pret noziedzību ir grūts un sāpīgs darbs, bet tikai tā var paglābt latviešus no nāves un izstumšanas no Tēvzemes.

Gadsimtiem ejot, visvairāk cieš godīgie latvju dēli un meitas, kuri strādā Latvijas labā un neprasa neko daudz – tikai cilvēka cienīgu dzīvi. Bija pieticīgi kā K.Ulmaņa laikā, tā citos vēstures posmos. Strādāja, un viss, bet no 1990.–2010. no banditvalsts saņēma postu un pazemojuma. Vai tas ir normāli? Nē!

B.V.

KĀ RUNĀ LATGALĒ?

NO LOKĀLPATRIOTISMA IZAUG
DZIMTENES MĪLESTĪBA

Izlasījis avīzes "DDD" 24(202) numurā publicēto rakstu "Divi viedokļi par vienu jautājumu", kurā paustās domas šķiet pilnīgi pretējas, nevaru neiesaistīties diskusijā un atzīmēt, ka abi viedokļi nemaz nav tik diametrāli pretēji, kā varētu šķist pirmajā acu uzmetienā. Lietā tāda, ka Dr.philol. **Māris Ruks** runā par valodu kā tādu – visā tās pilnībā, dialektiskajā un izloksņu daudzveidībā, bet **Mareks Gabrišs** raksta par valodas literārajām formām, isāk izsakoties, par literārajām valodām. (Manuprāt, termina "literārā valoda" vietā tās būtībai atbilstošāka būtu bijusi izteiksme "oficiālā valoda", jo tieši oficiālajā sarakstē, dažādā dokumentācijā stingra valodas reglamentācija ir svarīga, bet literāros darbos valoda var būt brīvāka izloksņu un dialektu aspektā.)

Vēl es gribētu pievērst uzmanību diviem momentiem: pirmkārt, valoda (jebkura valoda!) ir neprecīza, ja iedziļināties, redzam, ka katram vārdam, atkarībā no konteksta, ir vairāk vai mazāk atšķirīgas nozīmes; otrkārt, valodas ietekme uz mūsu domāšanu ir daudz lielāka, nekā mēs iedomājamies, lielāka nekā domāšanas ietekme uz valodu (arī tas nav mans secinājums). Ņemot vērā šos divus apstākļus, paanalizēsim nelielo problēmu, kas radusies mūsu literāro valodu jautājumā.

Tā nu vēsturiski ir izveidojies, ka politiskās sašķeltības dēļ latviešu lite-

rārās valodas ir izveidotas uz divu dialektu bāzes. Pierasts, ka uz latviešu valodas vidus dialekta bāzes radīto literāro valodu saucam vienkārši par latviešu valodu (ievērojiet – jēdziena saīsināta izteiksme, kas, neievērojot kontekstu, var radīt pārpratumus!), bet uz latgaļu dialekta bāzes – par latgaļu valodu. Šādi, šos literāro valodu nosaukumus noliekot paralēli jeb blakus, mēs it kā ar pirkstu bakstām, ka, sak', latgaļu valoda nav latviešu valoda. Tāpat papla-

"Uzskatu, ka pretnostatīt valstisko patriotismu un lokālpatriotismu, īpaši mūsdienū Latvijas apstākļos, ir pilnīgi nepamatoti."

šinājums "latviešu literārā valoda" nederēs, jo arī latgaļu valoda ir viena no latviešu literārajām valodām. Diezgan neveikls nosaukums būtu (un, protams, neievēstos) "vidzemnieku" vai "Vidzemes-Zemgales" valoda, vēl trūlāk skanētu "vidus" valoda.

Manuprāt, vienīgā nopietnā izeja ir runāt par "latviešu valsts valodu", izmantot jēdzienu, kas līdz šim jau lietots politisku jautājumu aspektā. Bet ir jāiziet no šīs situācijas, jo šī *valodas problēma*, kaut varbūt arī nepārāk nopietna, tomēr uz nacionālo apziņu darbojas irdinoši. (Atcerieties – valoda ietekmē domāšanu! Kā mēs lietas nosauksim, tā arī sāksim tās uztvert!)

Tādējādi, augšminēto apkopojot, latviešu valodā ir trīs dialekti; uz divu di-

alektu bāzes ir radītas valodas literārās formas, respektīvi, literārās latviešu valodas: uz latgaļu dialekta bāzes – latgaļu valoda, uz vidus dialekta bāzes – latviešu valsts valoda.

Visbeidzot gribu vēl teikt, ka no lokālo atšķirību kultivēšanas un no lokālpatriotisma kā tāda šodien mums nevajadzētu baidīties; tie laiki mūsu mazajai tautiņai ir pagājuši. Uzskatu, ka pretnostatīt valstisko patriotismu un lokālpatriotismu, īpaši mūsdienū Latvijas apstāk-

ļos, ir pilnīgi nepamatoti. Ja izvērtējam plusus un mīnus (kas ir katrai lietai, parādībai, procesam) lokālpatriotismam šodienas Latvijā, tad es tur šobrīd saskatu vairs tikai plusus. Piemēram, Latgale – vai gan šodien normālam latgalim varētu rasties doma par Latgales atdalīšanos no pārējās Latvijas, zinot, ka:

1) arī pārējie latvieši ir cēlušies visvairāk no tiem pašiem senajiem latgaļiem (pat vārda sakne abos nosaukumos ir tā pati, bet vārda izskaņas jau ir vēlāka laikmeta "piekabīnījums", tie paši "lati" jeb "leti" jau mēs vien esam);

2) jau neatkarīgās Latvijas laikā latgaļu pēdējais karš izkaisīja pa visu pārējo Latvijas teritoriju, iespējams, pat lielāka viņu daļa vairs nedzīvo Latgalē (vai

tiešām kāds var iedomāties, ka latgaļi varētu griebt valstiski sašķelties!);

3) visbeidzot latgaļi, gan Latvijas valstij dzimstot, gan mežabrāļu cīņās pret padomju okupantu varu ar ieroci rokās cīnoties, ir aplicinājuši savu patriotismu un uzticību Latvijas valstij, un nav iedomājams, ka viņu pēcnācēji varētu nodot savu senču ideālus.

Bet kā plusus es saskatu šādus apstākļus:

1) lokālpatriotisms jau pats ir tas pamats, no kura izaugt Dzimtenes mīlestībai;

2) lokālpatriotisms var būt svarīgs kaitīgā urbanizācijas procesa kavētājs, noturot cilvēkus provincēs un neļaujot tiem aizplūst uz Rīgu, tādējādi sargājot Latvijas nomales no izmiršanas, no Latvijas teritorijas atbrīvošanas citu tautu iedzīvotājiem (dabā necieš tukšumu!), kas tālākā perspektīvā būtu mūsu nācīgas gals;

3) ja kādam uz ārzemēm peļņā aizbraukušajam pēdējā laikā nebūšanas būs nomākušas nacionālās jūtas un patriotismu, varbūt, ja nebūs nokauta arī dzimtā novada mīlestība, šis cilvēks atgriezies un nebūs savai Dzimtenei zudis;

4) lokālpatriotisms veicina provinču kultūras dzīves daudzveidību, tādējādi bagātinot kopējo latviešu tautas kultūras pūru, kā arī Latvijas novadu attīstību vispār un kā vienu no tā sekām – tūrisma attīstību Latvijā.

Gunārs Bremanis,
Dr.chem.

LASĪTĀJA VĒSTULE

Jāveido
Antiboļševistiskā
komiteja!

16.martā latviešiem atkal notiks atceres-piemīņas diena saviem karavīriem – leģionāriem, kuri Otrā pasaules kara laikā cīnījās pret krievu boļševistiskajiem okupantiem. Pēc 1940.gada 17.jūnija sarkanarmijas tanku iebrukšanas Rīgā sākās traģiskais Baigais gads. Pārsvārā krievu un žīdu tautības čekisti sava priekšnieka, iekšlietu komisāra **Solomona Šustina** vadībā veica nežēlīgas Latvijas patriotu spīdzināšanas un slepkavošanas. 1941.gada 14.jūnijā vairākus desmitus tūkstošus cilvēku, tajā skaitā arī mazgadīgus bērnus, lopu vagonos izveda uz plašo "dzimteni". Vai **Josifa Korena** (Latvijas Antifašistiskās komitejas līdzpriekšsēdētājs) tuvīnēki, senči bija šajos vagonos, vai arī bruņoti piedalījās šajos "antifašistiskos" apsākumos?

Kad 1941.gada vasarā Latviju atbrīvoja no sarkanās mīklas un atraka drausmīgi sakropļoto upuru liķus, arī tiem, kuri līdz tam vēl svārstījās pārdomās par to, kas šajā karā ir latviešu ienaidnieks, vairs šaubu nebija. Latviešu patrioti, jaunieši un vīri pieteicās militāros policijas bataljonos visā Latvijā un vēlāk arī leģionā. Viņi nebija fašisti, bet gan savas tautas aizstāvji! Šoreiz vācu armija izrādījās mūsu leģionāru sabiedrotie cīņā pret boļševistiskajiem okupantiem. Kāds no latviešu leģiona augstākajiem komandieriem pareizi teicis: "Mūsu sabiedrotais šajā cīņā varbūt nav tas labākais, bet ienaidnieks gan ir istais!"

Josifs Korens un citi padomju patrioti Rīgas centrā un pie saviem automobiļiem nekautrējās dižoties ar sarkanēm un trīskrāsainiem Krievijas karogiem, tā apliecinot savas simpātijas Austrumu impērijai, no kuras nāvīgajiem apkampieniem it kā atbrīvojāmies pirms divdesmit gadiem. Bet Latvijas karogi 16.martā – latviešu leģionāru piemiņas dienā – *antifašistiem* liekas nepiemēroti! Jāatgādina, ka leģionāri karoja ar nacionālo krāsu vairodziņiem uz formastērpu piedurknēm, tādēļ tagad viņi divkārt cienīgi iet zem sarkanbaltsarkanajiem karogiem. Īpaši tie leģionāri, kuri pēc kapitulācijas nacionālo partizānu rindās turpināja cīņu pret tā saucamajiem *antifašistiem*.

Antifašista J.Korena politiskais infantilisms tagadējā neatkarīgajā Latvijā ar krievu okupantu slavināšanu, latviešu leģionāru patriotisma noliegšanu sakņojas padomju laika audzināšanas metodē: "Mucā audzis, pa spundi barots!" Lai likvidētu baltos plankumus vēsturiskajā izziņā, iesaku aiziet uz bibliotēku vai Okupācijas muzeju un ieskatīties fotoalbumā "Baigais gads".

Rakstu tāpēc, ka mani šokeja "Latvijas Avīzē" 8.janvārī publicētais Ģirta Kondrāta raksts "16.marta scenārijs neskaidrs". Vai tiešām Latvijas valsts galvaspilsētā Rīgā šis scenārijs ir neskaidrs tāpēc, ka pasākuma režisors ir no krieviskās kopienas un viņam svarīgi, ko par šo pasākumu domās un teiks Maskava?

Aicinu visas latviskās partijas un sabiedriskās organizācijas veidot **Latvijas Antiboļševistisko komiteju**, lai 9.maijā Pārdaugavā veidotu protesta demonstrāciju pret otrreizējo Latvijas okupāciju un padomju laika atbrīvotības demonstrēšanu pie Pārdaugavas monstra.

Miervaldis Ceimurs
Ziemeļkurzemē

RĪGA TIEK IZSLAUCĪTA NO LATVIEŠIEM

Regulāri staigājot pa Vecrīgu un Rīgas pilsētas centru, esmu ievērojusi, ka gandrīz uz katras ielas ir dzīvojamās mājas, kas jau vairākus gadus ar izdaudzītiem logiem stāv pilnīgi tukšas vai pustukšas. Esmu pārliecināta, ja saskaitītu visas šādas mājas Rīgā, tad mēs iegūtu skaitli ar divām nullēm. Bet, ja vēl sareķinātu, cik šajās mājās atrodas brīvu un neapdzīvotu dzīvokļu, tad skaitlis noteikti samaksātu ar vairākām nullēm. Šodien tukšās mājas kā melni rēģi ar netīrām un aprakstītām fasādēm demonstrē Latvijai privātpašuma "triumfu" pār jebkuru valsts īpašumu...

Šie drūmie rēģi kārtējo reizi apliecina, ka valdības viri neatkarības gados neko nav vēlējušies darīt, lai mūsu Rīga, kas skaitās arī Latvijas valsts galvaspilsēta, izskatītos pievilcīga nevis ārzemju tūristiem, bet gan pašiem rīdzinie-

kiem, latviešiem, kuri šajā pilsētā dzīvo un strādā, lai Latvijas valstij maksātu nodokļus.

Pēc īres "griestu" atcelšanas 2006.gada martā bez jebkādam ierunām un žēlastības, pamatojoties vien uz tiesas nolēmumu, mājas īpašnieks pacēla īres maksu, cik pats vēlējas. Namīpašnieki izlika no savām mājām tūkstošiem viņiem nevajadzīgo īrnieku, kā arī tos, kuri nebija spējīgi samaksāt pasākaini lielos aprēķinus par komunālajiem pakalpojumiem.

"Namīpašnieki izlika no savām mājām tūkstošiem viņiem nevajadzīgo īrnieku, kā arī tos, kuri nebija spējīgi samaksāt pasākaini lielos aprēķinus par komunālajiem pakalpojumiem."

miem. Starp šiem uz ielas izliktajiem vairumā bija latvieši. Ļoti daudzās mājās, kuras atrodas pilsētas centrā, tika ierīkotas viesnīcas, notāru kantori, gleznu galerijas, advokātu biroji un citi ofisi, kas vēl jo-

projām tur atrodas, lai arī pamazām tos piemeklē neizbēgamais bankrots.

Reizēm es aizdomājos, bet kur tad palikuši cilvēki, kas kādreiz dzīvoja šajās lielajās, skaistajās mājās? Kur šobrīd atrodas viņu mājas? Ārpus Rīgas teritorijas labi ievērojami tā saucamie jaunie Pierīgas ciemati. Iespējams, šajos ciematos, kuriem doti tēlaini, skaisti nosaukumi, dzīvo tās daudzās jaunās latviešu ģimenes, kas iegādājušās mājokli uz kredīta un ekonomiskās krīzes laikos nonākušas lielās maksājumu grūtībās.

Patīk kādam vai nepatīk, bet beidzot mums jāatzīst, ka pēdējos neatkarības gados notikusi pamatīga sociālā noslāņošanās. Eksistē bagātnieki, kuriem vēl joprojām ir augsts dzīves līmenis, un nabadzīgie, kuriem dzīves līmenis ar katru gadu krītas tikai lejup. Izskatās, ka arī turpmā-

kajos gados šo noslāņošanās procesu nevienam neizdosies apstādināt, un tas bez žēlastības turpināsies. Bet mani joprojām interesē, cik ilgi Rīgas pilsētas centra mājas paliks neapdzīvotas? Esmu novērojusi, ka arī Rīgas nomalēs daudzas mājas ir tukšas un tiek izpārdotas. Kas nākotnē tajās dzīvos? Ja latvieši masveidā sākuši doties prom no Rīgas uz visiem laikiem, tad Latvijas valsts galvaspilsēta drīz paliks kā izslaucīta no latviešiem...

Valija Eize

Nāciet uz tiesu!

10.februārī, plkst. 10.00, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija (Rīgā, Abrenes ielā 3) sāks skatīt krimināllietu, kurā pēc Krimināllikuma 78.panta otrās daļas, ir apsūdzēts Artūrs Rimša.

Atgādinām, ka krimināllietā ierosināta pēc Lienes Apīnes un Līgas Muzikantes iesniegumiem. "DDD" žurnālistes no apsūdzētā papildus kriminālsodam lūdz piedzīt arī 50 000 latu lielu kompensāciju sakarā ar morālo

kaitējumu, ko antilatviski noskaņotais Rimša nodarījis latviešu sievietēm.

Pirmās tiesas sēdes šajā krimināllietā notika 2009.gada 5.novembrī un 14.decembrī, taču apsūdzētais Rimša uz tām neieradās. Šoreiz tiesa ir lēmusi viņu atvest piepiedu kārtā.

"DDD" lasītāji, atnāciet un apskatieties uz šo antilatvieti, jo tiesas sēde būs atklāta! Par zāli, kurā notiks tiesas sēde, jautājiet Krimināllietu tiesas kolēģijas kanceleju, kas atrodas 2.stāvā.

Artūrs Ibrahim Nasser
(Окупантс Артурс!)
Окупантс

KĀ RUNĀ LATGALĒ?

LATGALIEŠU KULTŪRU
JĀSARGĀ UNESCO!

Latgalieši ar savu uzstājību ir sevišķi apdāvināti, salīdzinot ar citu novadu latviešiem. Bet pietiek atsaukties uz D.E.Džozefa vai cita ārzemnieka secinājumiem, ja jau mums pašiem ir savs Dr. J.Endzelīns, kurš izkopi vienotā literārā latviešu valodu. Šeit taču ir Latvija un nav nedz Anglija, nedz kāda cita valsts, kuru norādījumus pēdējā laikā esam ņēmuši vērā, un nonākuši tur, kur esam. Būsim godīgi – kādu gan "labumu" šie izpildītie norādījumi nesuši mūsu tautai un valstij? Pazīstu daudzus latgaliešus, kuri ar sirdi un dvēseli jūtas piederīgi vienotai Latvijas valstij.

Godājamā Staltu ģimene kopj libiešu tautas kultūru un valodu, aicinot tā rīkoties visus, kuri jūtas piederīgi šai tautai. Libiešu ir maz, tomēr viņu valoda skanēs tikmēr, kamēr pastāvēs somu-ugru tautas.

Suitu novads panācis, ka viņu kultūru sargās UNESCO Nemateriālās kultūras aizsardzības Starptautu komiteja. Lūk, ceļš, kas būtu ejams arī latgaliešu kultūras aizstāvjiem, lai tā tiktu aizsargāta un nepazustu no Zemes virsas, nevis jākaro un jāuzspiež sava valoda vienotajai Latvijai. Šeit ir Latvija ar vienīgo, kopējo, izkopto latviešu literāro valodu.

Šeit ir Latvija, mīļotā Tēvzemīte, kurā latviešiem dzimt, veidot laimīgu tautas un valsts nākotni, kopīgi un vienoti padzenot visus tumsas garus, mošķus, meļus, kampejus, naidniekus, skauģus un nelabvēļus, lai tie atstāj mūsu Dievzemīti, par kuru maksāts ar mūsu tautas asinīm, asarām un ciešanām!

Tev mūžam dzīvot, Latvija, augot spēkā, slavā, daiļumā – kā domās, tā darbos!

Lilija Treice

VAJADŽĪGS
ZINĀTNISKS PĒTĪJUMS

Lai polemika būtu kvalitatīvāka un tās rezultāts tuvāks patiesībai, man jāpajautā abām pusēm, kas ir tās sabiedrotie? **Māris Ruks** parakstās latviešu Akadēmisko Mācībspēku un Zinātnieku apvienības vārdā, bet **Mareks Gabriēss** piemin 62 zinātniekus. Derētu noskaidrot katras puses pazīstamākos pārstāvjus, lai lasītājs vērtē šīs personālijas. Ar vārdiem "zinātnisks atbalsts" gauži bieži tiek veikli manipulēti.

"Būtībā katrā Latvijas
vēsturiskajā pagastā ir
sava izloksne."

Uzskatu, ka diskusijas turpināšanai noderētu pētījums par **reģionālajām valodām** – kāds ir to juridiskais pamats, piemēri tuvākajā Eiropā un funkcionēšana ikdienā. Tāpat arī par latviešu **augšzemnieku dialektu** vajadzētu atgādināt, kā, kad un kur tas ticis izveidots. Kādas ir šīs izlokšņu grupas ģeogrāfiskās robežas. Kamdēļ tad to nesauc par "latgaliešu dialektu"?

Es subjektīvi simpatizēju latgaļiem, tāpat jebkuram mazākam etnosam. Cik vien esmu ceļojis pa savu Dzimteni un sastapis latgaliešus, to runa ir visai atšķirīga. Vienus varu saprast bez grūtībām, citus nemaz nesaprotu. Būtībā katrā Latvijas vēsturiskajā pagastā ir sava izloksne. Toties ikdienā, klausoties Latgales Radio, nu, piedodiet, bieži vien tas izklausās pēc kaut kāda slenga ar kvantumu ruscismu... Salīdzinājumam leksikas skalas otrā galā aplam līdzīgi būtu kādas rūpnīcas darba kolektīva biedru neformālās sarunas *vaņku* akcentā. Saprast jēgu var abos gadījumos, dažus vārdus nojaušot pēc konteksta.

Plašāka mēroga pētījums, kas paskaidrotu, vai latgaliešiem ir sava valoda vai dialekts, būtu salīdzinājums ar kaimiņtautu valodām. Mums tik tuvs lietuviešus mēs nesaprotam – tātd viņiem, protams, ir sava valoda. Turpretim latgaliski, kaut arī pats nespējot izteikties, lasīto un dzirdēto es saprotu pietiekami labi.

Vēl par valodām runānot. Starp citu, teicami pārvaldot krievu sarunvalodu, daudz vairāk nekā lietuviešu valodā es sadzirdu pazīstamus vārdus poļu, čehu vai ukraiņu valodās. Tikko lasīju sadzīves ierīces instrukciju ukraiņu valodā – sapratu gandrīz visu. Skumīgi, jo lietuviešu valoda mums tomēr ir tuvāka. Kā lai neatceļas laiku, kad Latvijas skolās kā svešvalodas varēja mācīties gan lietuviešu, gan igauņu valodas?!

Aigars Liepiņš

LATVIEŠIEM JĀIZDZĪVO

Saruna ar arhitekti, Rīgas Latviešu biedrības Latviešu valodas attīstības kopas koordinatori **Maiju Sinku**

NENOVERTĒTAIS
JĀNIS
ENDZELĪNS

DDD: *Kā attīstās latviešu valoda šodienas Latvijā, kāds ir tās stāvoklis?*

Maija Sinka: Sākšu ar to, ka pati esmu kādreizējā tā saucamā trimdiniece. Piebildīšu, ka par trimdu var runāt tikai pagātnes nozīmē. Pēc Latvijas neatkarības atgūšanas dzīve ārpus Latvijas ir apzināta izvēle nevis nepārvaramu apstākļu piespiesta trimda. Būdamā trimdā, es visu mūžu ilgojos pēc Latvijas. Kad Latvija kļuva brīva, mana pirmā doma un visas darbības bija ar mērķi par atgriešanos uz dzīvi savā Tēvzemē, un kopš tā laika dzīvoju šeit – Latvijā.

Latvija man bija un ir dārgums. Tāpēc vienmēr, gan trimdā, gan šeit, esmu centusies no savas puses dot Latvijai to, ko es varu. Lai arī dzīvoju svešumā, esmu uzaugusi par latvieti, un mana nesatricināma pārliecība ir tā, ka latvietības pamats ir mūsu latviešu valoda, tāpēc tā ir pienācīgi jāgodā un jācieņa.

Diemžēl esmu secinājusi, ka paši latvieši nereti neprot novērtēt šo savu tautas bagātību. Piemēram, ārzemēs **Jāņa Endzelīna** veikumu vērtē daudz augstāk un nopietnāk nekā Latvijā. Protams, šeit tiek organizētas konferences par valodu utt., bet, manuprāt, tas ir vairāk izkārtnei nekā...

Jānim Endzelīnam šķita ļoti svarīga tieši mūsu valodas dziļākā būtība, ko viņš rūpīgi pētīja un formulēja. Mums vairāk būtu jāturas pie Endzelīna valodas zinātnes pamatiem, nekā to darām. Attieksme pret valodu vispār ir palikusi stipri paviršāka. Protams, nedomāju, ka šodien Endzelīna ieteikumi būtu jāņem viens pret vienu, jo arī pats Endzelīns uzsvēra, ja valodas pētniekiem ir argumenti un labāki priekšlikumi, tad tie ir jāizrunā un par tiem jālemj. Viņš pats tādā veidā nonāca pie jaunām atziņām, ko noformulēja kā labākas, un meklēja tālāk. Valodas zinātnes istā būtība un jēga ir nevis kaut ko ātri un vieglprātīgi nosaukt par valodas attīstību, bet patiešām meklēt valodas būtību un likumsakarības.

Un tā mēs esam nonākuši pie šā brīža Latvijas. Mēs, vairāki domubiedri, nodibinājām Rīgas Latviešu biedrības Latviešu valodas attīstības kopu. Tajā darbojas nopietni latviešu valodas filologi, piemēram, **Jānis Kušķis, Rasma Grīse, Pēteris Kļaviņš** un vēl daudzi citi valodas speciālisti – dzejnieki, rakstnieki utt.

Padomju laikos latviešu valoda stipri cieta. Ne velti okupācijas laikā **Jāņa Endzelīna** atziņas tika ļoti, ļoti diskreditētas, apsmietas, ar visādām anek-

dotēm apvītas. Diemžēl šī padomju ietekme un tendence ir iesakņojusies daudz latviešu apziņās un joprojām turpinās. Un pat labticīgi, lēticīgi latviešu valodas cienītāji bieži saskaras ar šāda veida nicinājumu, ko šīs valodas zinātnieks piedzīvoja padomju laikos.

Tajā laikā mūsu valoda tika kropļota. Šīs izmaiņas paslēpa aiz vārdiem "valodas attīstība". Protams, ikviena valoda kaut kādā veidā attīstās, bet tā attīstās, kā teicis Endzelīns, pēc savas valodas būtiskiem principiem, nevis pēc kaut kādiem dekrētiem un pavēlām, kā tas notika padomju laikos. Interesentiem iesaku izlasīt 2007.gada Okupācijas muzeja izdotajā gadagrāmātā Stokholmas universitātes profesoru, valodas speciālistu **Baibas Kangeres** un **Pētera Vanaga** pētījumu par to, kas latviešu valodai tika plānots un paredzēts padomju laikos. Detaļās neiedziļināšos, jo neesmu speciāliste, taču prognozes un realizētās reformas mums bija ļoti nelabvēlīgas.

"Valodas zinātnes istā būtība un jēga
ir nevis kaut ko ātri un vieglprātīgi nosaukt
par valodas attīstību, bet patiešām meklēt
valodas būtību un likumsakarības."

DDD: *Vai, jūsuprāt, Latvijā latvieši prot novērtēt savu valodu, kultūru? Prakse rāda, ka latviešos joprojām dzīvs ir padomju gara mantojums - pārspīlētā tolerance pret okupantiem un viņu pēctečiem. Paši latvieši bieži sarunā ar krievvalodīgajiem pāriet uz krievu valodu.*

M.S.: Esmu ievērojusi, ka arvien vairāk ir tādu latviešu, īpaši jaunajā paaudzē, kas godā savu valodu un ar ciltautiešiem runā latviski. Taču daudz ir arī tādu, kas to nedara. Turklāt tas ne vienmēr ir dēļ kaut kādas vieglprātības vai lielas tolerances, bieži viņi tā rīkojas aiz nezināšanas, jo ne skolās, ne ģimenēs viņi nav citādi mācīti.

LATVIEŠIEM IR
ĻOTI VĒRTĪGA
VALODA

DDD: *Bet ir taču pagājuši gandrīz divdesmit gadi kopš neatkarības formālās atgūšanas!*

Maija Sinka: Tomēr, cik zinu, tagad skolu programmā netiek ne nopietni mācīta latviešu valoda, ne domraksti rakstīti. Tādi uzdevumi ir kļuvuši reti. Un paši skolotāji pat neprastu šos domrakstus pareizi izlabot, jo arī viņi runā padomiskajā latviešu valodā – padlatvijas valodā un domāšanā, kā to ir nosaucis **Uldis Ģermanis**. Skolotājiem vajadzētu atbildīgāk apzināties, ka kaut kas nav labi ar šādu valodas

mācīšanas stilu. Protams, viņi ir pieraduši pie tādām metodēm un valodas, bet tas ir nekvalitatīvi.

Mūsu valoda ir mūsu vērtība un mūsu bagātība, ko paši diemžēl necienām, lai gan citviet pasaulē mūsu valodu ļoti augstu vērtē. **Sanskrits** ir indoeiropiešu valoda, un mēs tai esam ļoti tuvu. Citi mūs pēta un ciena. Būsim taču paši arī tik gudri!

Latvieši okupācijas ideoloģijas iespaidā nepareizi mīkstina skaņas, lieto nepareizas valodas struktūras, loģiku utt. Piemēram, 1946.gadā padomju ideolo-

Franks Gordons un **Naums Lifšics**, paši būdami šīs tautas pārstāvji, uzsvēra, ka ir žīdi, nevis ebreji un neko ļaunu šai vārdā nesaskata.

VISU IZŠKIR
ATTIEKSME

DDD: *Vai tas, ka pēc neatkarības atjaunošanas neesam novērsuši šos okupācijas laikā uzspiestos valodnieciskos "koriģējumus", arī ir uzskatāms par okupācijas nenovērtējam sekām?*

Maija Sinka: Bez šaubām!

DDD: *Ja paši latvieši bieži vien nenovērtē savu valodu, tad ar skumju ironiju jāpajautā, kā lai mēs to prasām no ciltautiešiem, kas šeit visu mūžu dzīvojuši un neprot ne "lūdzu", ne "paldies" pateikt latviski?*

M.S.: Domāju, tāda attieksme ir ļoti necienīga no šo ciltautiešu puses pret mūsu tautu un valsti. Ja viņiem nav pa prātam, ka te ir Latvija, ka te valsts valoda ir latviešu valoda, ka te dzīvo latvieši, tad ko viņi te vēl vispār dara? Kāpēc viņiem ir tik grūti ar cieņu uzņemt šīs zemes kārtību un likumus, kā viņi to uzņemt jebkurā citā valstī, kā tas ir pierasts normālā, demokrātiskā pasaulē?

DDD: *Sai gadījumā runa ir nevis par nezināšanu, bet gan par attieksmi. Pat papagaīli var iemācīt runāt.*

M.S.: Jā, tas ir attieksmes jautājums! Taču jāatzīst, tas ir abu pušu attieksmes jautājums. Kā jau runājām, arī paši latvieši mēdz būt pārāk lokāni.

Mums ir jādomā kā izdzīvot tālāk kā tautai. Vai šādi mēs to spēsim? Es par to ļoti šaubos... Tāpēc arī pati cenšos no savas puses izdarīt, ko varu.

DDD: *Zinātnieki ir secinājuši, ja tauta savā zemē ir mazāk par 75 procentiem no kopējā iedzīvotāju skaita, tad tās valoda un kultūra neatīstās, sākas degradācija un bojāeja. Latvieši paši savā zemē ir puse no kopējā iedzīvotāju skaita, bet lielākajās pilsētās esam izteiktā mazākumā. Kā vērtējat apstākli, ka uz mūs tautu, valodu, kultūru, latvisko dvēseli un garu ir tik liels ārējs spiediens?*

KĀ TAUTAI!

Maija Sinka: Tas ir parādījies patiešām sekās. Man vīrs **Juris Sinka** teica, ka tie agrākie 700 gadi, kas latviešiem nebūt nebija viegli, latviskuma nozīmē ir izrādījušies mazāk graujoši nekā 50 padomju okupācijas gadi. Tam es pilnībā piekritu.

Ja latvieši apzināsies, ka ir sīksta tauta, ka tai ir dziļas vērtības, tad mums vēl ir uz ko cerēt. Es ceru, ka tā būs.

DDD: Jāstiprina sava nacionālā pašapziņa, jāklūst par savas zemes saimniekiem?

M.S.: Jā, jāstiprina pašiem sevi, jāturas pretī savam vajībam, kas it īpaši tagad spilgti parādās. Šobrīd ir tā – vai nu izdzīvosim, vai neizdzīvosim. Taču mēs to nevaram maksliģi nevienam ne iestāstīt, ne pavēlēt, ne ar likumu piespiest, tas ir jāsajūt sirdī, pašam jāgrib.

VALODAS LIKUMS NAV TAISNĪGS

DDD: Situācija tik tiešām visas jomās ir ļoti nopietna. Bijusi Valsts Valodas centra vadītāja **Dzintra Hirsā** intervijā laikrakstam "DDD" izteicās, ka tik smags un traģisks stāvoklis, kāds tagad ir latviešu valodai, tai nekad agrāk nav bijis, Valsts valodas likums ir formāls un ikdienas saskarē latviešu valodu neaizsargā.

Maija Sinka: Likumā tik tiešām ir daudz trūkumu. Tā diemžēl ir. Likums ir nepieciešams orientācijai un pamatam, uz ko var rētur balstīties, taču šo pamatu pastāvīgi un apzināti vājināja un vājina. Te var diskutēt, vai tā ir padošanās, vai iztapšana kādam, to man grūti pateikt. Taču tas ir noticis. Bet problēma ir ne tik daudz likumos kā

latviešos, kas šos likumus vai nu ievēro, vai neievēro.

DDD: Lai arī zinu vairākas valodas, ikdienā saskarē ar krievvalodīgajiem runāju tikai un vienīgi latviski. Izņēmums, protams, ir ārvalstu tūristi. Uz to nereti nākas dzirdēt manu tautu aizvainojošas piezīmes par "suņa valodu" utt.

M.S.: Es diezgan daudz uz ielas sastopos ar cilvēkiem, kas laikam domā, ka saprotu krieviski, un kas man prasa ceļu krieviski. Es krievu valodu neprotu. Bieži vien, redzot, ka nesa-

visas tiesības prasīt deokupāciju. Dekolonizācijas pamatotību un nepieciešamību esam pierādījuši arī visās Latvijas tiesu instancēs.

M.S.: No vienas puses principā tas tā ir, ko jūs sakāt, jo ir arī Hāgas konvencija un vēl daudzi citi līgumi, kuros par to runāts. No otras puses ļoti rūpīgi jāņem vērā, lai jebkāda šāda darbība būtu saskaņota ar visiem līgumiem un likumiem. Jāņem vērā, ka arī kopš neatkarības atjaunošanas te ir parakstīti visādi līgumi, ka mēs te

"Daudz te ir netaisnību, un integrācija tik tiešām ir izgāzusies..."

protu krieviski, pajautā to pašu jautājumu latviski, taču ir reizes, kad kaut ko nomurmina – es jau nesaprotu, varbūt saka to, ko jums teica...

Teikšu tā – katrā tautā ir visādi cilvēki, un mums jāatceras, ka mums te neatsūtijs tos labākos krievus, un arī viņu pēcteči ir auguši tādās ģimenēs. Taču mums nav tik daudz par viņiem jāuztraucas, šobrīd svarīgāk ir domāt pašiem par sevi.

LATVIJĀ VISPIRMS JĀDOMĀ PAR LATVIEŠU VAJADZĪBĀM

DDD: Tieši tā! Mums, pirmkārt, Latvijā ir jādomā par savu tautu un tās pamatvajadzībām, interesēm un tiesībām.

Maija Sinka: Protams. **DDD:** Vai atbalstāt domu, ka cilvēkiem, kas šeit okupācijas laikā ienāca ar tankiem un aiz tankiem, ir jānodod prom no šīs zemes? Saskaņā ar neskaitāmiem starptautiskiem un vietējiem likumiem latviešiem ir

viņus pacietīsim, integrēsim un vēl sazin ko ar viņiem darīsim.

DDD: Bet tie ir netaisni likumi, kas nav pamatoti ar Vispārējiem tiesību principiem, starptautiskajām tiesībām un Latvijas konstitūciju. Prakse ir pierādījusi, ka ļoti liela daļa no viņiem nīst un nicina šo zemi un tautu, arī integrācija ir izgāzusies. Saeimas deklarācija par okupāciju, kas ir konstitucionāls tiesību akts, paredz viņu aizbraukšanu.

M.S.: Daudz te ir netaisnību, un integrācija tik tiešām ir izgāzusies, jo integrācija nekad nenotiek tikai no vienas puses... Arī tie meli, ka krievvalodīgajiem te uzspiež asimilāciju, ir plika, mulķīga, politiska demagoģija, uz ko latvieši iekrīt. Mēs vienmēr aizstāvamies. Mums nav ne par ko jāaizstāvas, mums pašiem ir jābūt pašpārliecinātiem un jācenšas būt pareizākiem. Mēs nevaram pārmest otram, ja paši tādi esam.

Latviešiem ir jāiztaiso muguras un jāstiprina raksturs! Kaut vai tik elementāros jautājumos, par ko jau runājām, piemēram, ja uzrunā citā valodā, ir jāatbild latviski. Ja satiktais ir iebraucis tūrists, tad, pro-

tams, jāatbild viņam saprotamā valodā, taču ar vietējiem noteikti ir jārunā latviski. Mēs nevaram no tiem gaidīt cieņas pilnu attieksmi pret savu valodu un tautu, ja paši to neparādām praksē. Tā galvenā problēma ir mūsos pašos. **Nacionālai pašapziņai ir jābūt nevis kaut kādam sauklim vai vārdiem uz papīra, bet gan tiem ir jāklūst par dzīvesveidu, jāpārvērš par savu dzīvi.**

ILŪZIJAS

DDD: Vai Atmosdas laika ideāli ir piepildījušies? Kādu redzat tagadējo Latviju?

Maija Sinka: Tas ir jājautā tiem, kas tur kādreiz stāvēja uz barikādēm. Katram sev jāpajautā: kur palikuši ideāli? Skatoties uz tagadējo Latviju, ideāli ne tuvu nav piepildījušies dzīvē...

Arī es, atgrieždamās uz dzīvi Latvijā, dzīvoju ilūzijās. Es idealizēju Latvijas latviešus, un Latvijas latvieši idealizēja mūs – trimdniekus. Rezultātā gan vieni, gan otri maldījās, jo aizmirsām, ka gan vieni, gan otri ir tikai cilvēki ar savām rakstura īpašībām un vajībām.

Latvija vēl neprot dzīvot brīvībā, mēs aizraujamies ar visādiem žilbekļiem. Tas nebūtu tik briesmīgi, ja nevarētu ļauni beigties. Diemžēl tagad latviešu tautai ir nopietni jāgādā par savu izdzīvošanu, ja tai tas vispār ir svarīgi.

Latviešu tauta sastāv no katra atsevišķā latvieša, tāpēc mums katram vispirms ir jāskatās, ko katrs varam izdarīt savas tautas pastāvēšanas labā, un jādodomā par mūsu jauno paaudzi, lai ir uz ko cerēt, lai ir cerība, ka vismaz nākamās paaudzes pratīs izlabot to, ko iepriekšējās gandrē un ir jau sabojājušas.

Intervēja Ilze Liepa

LASĪTĀJA VĒSTULE

Pieminot Latvijas Aizsargu organizāciju

Latvijas Aizsargu organizācija (LAO) oficiāli tika dibināta tālajā 1919.gada 20.martā. Tai vēlāk palīdzību sniedza arī Valsts prezidents **K.Ulmanis**. Tā nu sanācis Latvijas vēstures maldīgos ceļos, ka Rīgā, 1940.gada 10.jūlijā Valsts prezidents ar savu parakstu apstiprināja paša dibinātās organizācijas likvidēšanu. Vara valstī tika atdota Maskavas ielikta *leļļu* valdībai ar Dr. **A.Kirhenšteinu** priekšgalā. Sākās neatkarīgās Latvijas iznīcināšana un genocīds pret latviešu nāciju.

Aizsargu organizācijas priekšnieku ģenerāli **K.Praulū** steidzīgi atbrīvoja no amata. Sekoja aizsargu atbrūnošana, vajāšana, apcietināšana, pratināšana, nežēlīga spīdzināšana un slepkavošana. Aizsargi par savu pārliecību un uzticību savai valstij cieta vissmagāk.

Pirmo apcietināja ģenerāli **K.Praulū**. 1941.gada vasarā viņu atrada masu kapos pie Babītes, nežēlīgi noslepkavotu – ar sasiētām rokām un cilpu ap kaklu. Atrada arī daudzus citus nogalinātus aizsargus. Dzelzceļa aizsargu priekšnieku **J.Ozoliņu** un Aviācijas aizsargu priekšnieku pulk. leitnantu **J.Ērgli** atrada nošautus Rīgas Centrālcietumā. **J.Legzdīņš** – Rīgas aizsargu pulka komandieris Centrālcietumā pakārās. Madonas aizsargu pulka komandieris – kapteinis **A.Praulīņš** Valkas cietumā tika nežēlīgi spīdzināts, vēlāk pazudis bez vēsts... Apcietināti un deportēti tika daudz aizsargi: Ventspils aizsargu pulka komandieris **G.Mežulis**, 8.Valmieras pulka ko-

"Latvija ļoti daudz savu varoņu pazaudēja gulagā un pašu mājās. Par viņiem jāatceras vienmēr un mūžīgi!"

mandieris **J.Vērpelis**, Aizsargu štāba referente **Lidija Torgane**, 5.Rīgas aizsargu pulka komandieris **M.Ritums**, 9.Madonas aizsargu pulka komandieris **N.Jansbergs**, Bauskas aizsargu pulka komandieris **V.Zarāns**, 6.Aizputes aizsargu pulka aizsardžu priekšniece **Auguste Stabulniece**.

1941.gada jūnijā notiesāti un nošauti 12 aizsargi un viena aizsardze **Elvira Vinzarāja**. Sprieduma pavēli paraksta **Šustins**.

Robežsargu brigādes komandieris, ģenerālis **L.Bolšteins** arī izvēlējās varonīgu liktenīgo soli. Atvada vēstulē mātei raksta: "Māt, piedod, es citādi nevarēju!" Ģenerālis kapā līdzī paņēma daudz valsts noslēpumus, varbūt paglābjot daudzus citus. Armijas štāba informācijas daļas priekšnieks pulkvedis **F.Celmiņš** arī pieņēma lēmumu par līdzīgu varonīgu veikību.

Tolaik Latvija ļoti daudz savu varoņu pazaudēja gulagā un pašu mājās. Par viņiem jāatceras vienmēr un mūžīgi! Šodien no viņiem jāamācas, jāieaudzina patriotisms pret savu valsti. Nekas netiks piedots un aizmirsts, ko pastrādājuši valsts okupanti.

Šodien diezgan skopas ziņas par it kā atjaunotām sabiedriskām "LAO". **Kāda ir viņu rīcība un ciņa par Latvijas deokupāciju, dekolonizāciju, debolešvīzāciju?** Latvijas aizsargiem ir jāaizstāv un jāargā latviešu tautas vissvētākos centienus, brīvību un tiesības!

Nevaru arī īsti saprast – presē parādās publikācijas, kur autori zem sava vārda paraksta: aizsargs–zemesargs. Manuprāt, skan jocīgi. Parasti militārās organizācijas divus zvērestus nepieņem. Ja zemessargi ir par 4.maija valdību, tad kas viņi par aizsargiem? Protams, pašreizējā vara nepieļaus darboties vienādām divām militārām organizācijām!

Atjaunotās LAO priekšnieku **Jāni Ribu** 1997.gadā noslepkavoja mūsdienu "varoņi" – slepkavas. Slepkavība ir noziegums un tas joprojām nav atklāts. Neviens jau arī nemekle...

Laimonis Martinsons
Salacgrīva

ESOT DOTS MĀJIENS...

Turpinājums no 1. lpp.

Tālākie notikumi valstī un TV pakārtoti seko cits citam. Centīgie TV žurnālisti un citi viņu kolēģi ātri atrod un ekrānā parāda bijušo Valsts prezidenti **Vairu Viķi-Freibergu**, kura kā ar cirvi nocērt: "Prezidentam uz Maskavu ir jābrauc!" Jāpiebilst, ka viņa tiešām vienīgā no 3 Baltijas valstu prezidentiem 2005.gada 9.maijā aizbrauca uz Maskavu. Aicinot Zatlēru sekot viņas piemēram, viņa nepateica, ka neko no savas vizītes nav ieguvusi nedz pati personīgi, nedz viņas pārstāvētā Latvija. Nosedijumu gan šādai Baltijas valstu vienotības šķeltnieciskajai rīcībai bija pāri pārēm.

Par nepieciešamību Valsts prezidentam braukt uz Maskavu iestājas, protams, arī bijušais Latvijas vēstnieks Krievijā **Andris Teikmanis**, Latvijas Universitātes politikas profesore **Zanete Ozoliņa**, tās

pašas universitātes mācībspēks, sabiedrībā plaši pazīstamais kosmopolīts **Nīls Muiznieks** un vēl citi tā devētie eksperti, analītiķi un padomdevēji. Neviena no pieminētajām personām pat lāga nepasaka Maskavas brauciena jēgu un mērķi, zinot, ka 9.maijā tur notiks krāšņās svinības par godu 65.gadadienai kopš PSRS (Krievijas) uzvaras pār Vāciju, kas īstībā bija arī 3 Baltijas valstu, tostarp Latvijas, otrreizējā okupācija, dzelzaini nostiprinot 1940.gada 17.jūnijā Josifa Staļina veiktās pirmās okupācijas rezultātus. Vai Latvijas Valsts prezidentam Valdim Zatlēram būtu jāapliecina Kremļa saimniekam pateicība par to?

Vērienīgāk ieskatoties un ieklausoties mūsu valstī notiekošajā, nedrīkst vēlreiz nepieņemt tādu personību kā **Josifs Staļins**. Neviens cits kā šis tuvējas aizrobežas Austrumu valsts tirāns uzsāka

mūsu Latvijas valsts pamatu graušanu, rusifikāciju un genocīda izvēršanu pret latviešiem. Latvijas okupācija ir cirtusi dziļas rētas – ekonomiskās, humānas un vardarbīgi veiktās valsts etniskā sastāva izmaiņas. Tās ir vātis, kas pašas par sevi nesadzīs. Tās vajag ārstēt! Bet kas ārstēs, ja ārsti (valsts amatpersonas, pirmā, otrā, trešā un ceturtā vara) nodarbojas ar citām, nereti gluži pretējām lietām?

Atgādinājums par nedzīstošo, dziļo brūci attiecas, pirmkārt, uz valsts pirmo personu – Valsts prezidentu, jo viņam jābūt par paraugu visiem pārējiem. Joprojām Latvijas pilnīga deokupācija nav panākta, okupācijas sekas spraucas ārā visās valsts malās. Šeit vēl arvien mājā pat okupācijas veicēji, kolonizatori, viņu pēcteči. Šie, pretlikumīgi atrodoties mūsu valstī, atļaujās glēvajai valsts varai vēl izvī-

zīt papildus prasības par rusifikācijas(!) nostiprināšanu, kur tik vien var! Neviens no aktīvajiem runātājiem par prezidenta Maskavas vizītes nepieciešamību šos jautājumus pat nepieņem. Tikai dīc vienu un to pašu: "Uz priekšu!"

Tas ir ļoti drūmi, pat traģiski. Tā vien gribas izsaukties: "Dāmas un kungi! Kas notiek ar jūsu galvām?!" Katrai valstij ir savi svētki. Lai tad tā tos svin. Bet nevajag svētkos pārvērst pārākuma pār citiem izrādīšanā. **Mūsu Valsts prezidentam nevajag pazemoties Krievijai, jo pazemojumu jau tā pietiek. Viņu uzvaras gadadienas svinības Maskavā nevar būt svētki neatkarīgas Latvijas Valsts prezidentam, tāpat arī mums visiem pārējiem. Svētki mums būs, bet tikai pēc deokupācijas, dekolonizācijas un debolešvīzācijas paveikšanas. Citas alternatīvas nav.**

LASĪTĀJA VĒSTULE

DARBS
ATVESEĻOS TAUTU

Nelaimju pamatā ir no okupācijas laikiem mantotā izpratne, kas balstās uz nepatiesu komunistisko ideoloģiju un tās radītām sekām. Nepieciešams jauns, nacionāls domāšanas veids, un to nevar panākt ar garām runām un morāles lasīšanu, tam jāveidojas darbā. Šobrīd jau nokavēts posms, kad jaunā domāšana varēja rasties pakāpeniskā attīstības ceļā, nu tā spēj veidoties tikai revolūcionārās pārmaiņās.

Ja jau pašā sākumā visas priekšrocības būtu dotas lauksaimniecības attīstībai un tiktu ierobežota to preču importēšana, kuras varam saražot mēs paši, tad tas būtu sniedzis veselīgu sākuma startu radošai iniciatīvai. **Nekas cits tā nespēj atveseļot cilvēka domāšanu kā ražīgs, čakls un perspektīvs darbs!** To bez jebkādam problēmām varēja nodrošināt mūsu lauki, kas no jauna tiktu piepildīti ar cilvēkiem.

Pašā sākumā tā arī notika – tīri stihiski latvieši atgūva īpašumus, sāka dzīvot un strādāt laukos. Tomēr vecās domāšanas izveidotā birokrātiskā sistēma nonāvēja uzsāktās aktivitātes, un labi iecerētie projekti bija jālikvidē, jo ar ievestajām pārtikas un citām precēm pārpludinātais tirgus gluži vienkārši iznīcināja vietējos ražotājus. Tajā pašā laikā valsts aparatā lobētie birokrāti roku rokā ar finansu spekulantiem (kā Lavents no bankas "Baltija", "Auseklītis" u.c.) uzkrāja savu kapitālu. Lauksaimniecība, protams, nav spējusi attīstīties arī ES apstākļos mums nelabvēlīgas subsidēšanas dēļ.

Kādēļ mēs nonācām tik nelabvēlīgā situācijā un kurš par to personīgi ir atbildīgs? Tas būtu ļoti aktuāls materiāls tiesībsargājošajām iestādēm.

Lauku dzīves veids varētu kļūt gandrīz vienīgās zāles mūsu tautas garīgā līdzsvara atgūšanai. Latviešu tautai ir pārāk dziļas saknes šajā nozarē ar visu to labo un svētīgo, kas nāk no dabas un darba.

Uz progresu ir tikai viens ceļš – kopējs darbs vienotam mērķim. Bet tas nav iespējams, ja nav likvidētas okupācijas sekas, kur okupanti skatās pilnīgi pretējā virzienā, nīrgādāmie par visu to, kas mums svēts.

A. V. Gremze

ABONĒJIET "DDD"

visās Latvijas pasta nodaļās
un internetā: www.abone.lv

6 mēnešiem maksā 5 latus
3 mēnešiem – 3 latus
1 mēnesim – 1,25 latus.

Indekss: 1164

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2010
Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀFRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu kods: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Kods: LV38LHZB1000054029001
Galvenā redaktore: **Līga MUZIKANTE**
Radaktora vietniece: **Liene APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 - 4,
Rīga LV-1019**
tālr./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**
E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: SIA "Latgales drukā", Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

KĀ RUNĀ LATGALĒ?

LATVIEŠU VALODA IR DAUDZVEIDĪGA

"DDD" slejās ik pa laikam uzjundītajai diskusijai par latgaliešu valodas statusu vēlētos pievienot arī savu viedokli.

Vispirms par termiņiem. Rakstā lietošu Latgales atmodas laikā radīto Latgales latviešu apzīmējumu "latgalieši", kas pretstatā vārdam "latgaļi" izsaka novada piederību nevis apzīmē atsevišķu etnosu. Vārdu savienojums "latgaliešu valoda" rakstā lietots ar nozīmi "latgaliešu rakstu valoda". Neredzu pamatojumu uzskatam par latgaliešu valodu kā atsevišķu valodu, bet jēdziens "dialekts" lai paliek izlokšņu līmenim, kas tomēr ir, ja tā var izteikties, zemāks valodas līmenis par literāru rakstu tradīciju ar savu ortogrāfiju un gramatiku.

Tiem, kas iestājas par oficiāla statusa piešķiršanu latgaliešu rakstu valodai, nereti tiek pārņemta tautas un valodas šķelšana, un gadījumos, kad tiek pretstatīti jēdzieni "latvieši" un "latgalieši" vai "latviešu valoda" un "latgaliešu valoda", zināmā mērā tam piekritu. Tomēr atļausos apgalvot, ka tādā gadījumā tieši latgaliešu valodas ignorētāji būtu saucami par lielākajiem šķeltniekiem.

Tieši tādēļ, ka latgaliešu literārā valoda ir neatņemama latviešu valodas – valsts valodas daļa, nesaprotams, kādēļ tai liegts jebkāds oficiāls statuss un

kādēļ kādam šķiet nepieņemami pieļaut tās lietošanu, piemēram, Latgales skolās, pašvaldību darbā u.tml. Ko gan latgaliešu valodas lietošana šajās sfērās varētu apdraudēt? Latviešu valodu? Než kādā veidā, ja tā pati ir latviešu valodas daļa?

Rodas jautājums, vai tie, kas it kā tik ļoti satraucas par valodas vienotību, lat-

Līdzīgu nekonsekvenci demonstrē arī valsts varas struktūras. Atkarībā no tā, kādi argumenti katrā situācijā ērtāki, latgaliešu rakstu valoda tiek saukta gan par valsts valodas paveidu (valsts valodas likums), gan arī par svešvalodu (Augstākās tiesas Senāta atzinums par latgaliešu valodā iesniegtu dokumentu). Jājautā, vai šāda div-

valsts valodas rakstu tradīcijām, un abas pelnījušas oficiālu statusu.

Nevar gan noliegt, ka vidus dialekta rakstu valodai vēsturiski bijusi un joprojām ir lielāka loma dažādos valsts, sabiedrības un kultūras procesos, tādēļ lai tā turpina baudīt valsts mēroga literāras rakstu valodas statusu. Latgaliešu rakstu valodai turpretī piešķiramas zināmas tiesības Latgales reģionā. Praksē tas izpaustos, piemēram, tiesībās latgaliešiem komunicēt ar sava reģiona iestādēm latgaliešu rakstu valodā, tiesībās Latgales skolotājiem latgaliešu valodu lietot ikdienas mācību procesā u.tml. Nedomāju, ka arī tie, kas cīnās par latgaliešu valodas atzīšanu par atsevišķu reģionālu valodu, vēlētos vēl kaut ko vairāk. Viņi vēlas vien to, lai tiktu izbeigta situācija, par kuru jāsaka: "Labāk būt minoritātei ar valodas tiesībām nekā pamatnācijai bez tām."

Nešķelsimies, bet atcerēsimies, ka **latviešu valoda ar visiem tās paveidiem – divām rakstu tradīcijām, trim dialektiem, vairāk nekā 500 izlokšņiem un daudzajiem valodas stiliem - ir vienots un nedalāms veselums, un īsta iestāšanās par latviešu valodu nozīmē iestāšanos par to visos šajos līmeņos.**

Filips Bobinskis

KĀ ELLĒ PIE BELCEBULA!

"Ventas Balss" (skat. "Ventas Balss" Nr.16, 23.01.2010.) žurnālists **Imants Viksne** ir publicējis rakstu "**Sultanovam piedraud ar dekolonizāciju**". Vai nu Viksne ir vēstures profāns vai provokators, kas mēģina falsificēt vēsturi, – viņš raksta, ka pēckara gados Ventspili ir iebraukuši jauni iedzīvotāji: krievi, ukraiņi, baltkrievi... Nevis iebraukuši, bet okupētājsvalsts Krievija Baltijā iesūtīja savus kolonizatorus, lai kolonizētu un pārkrieivotu tās pamat-

tautas – latviešus, igauņus, lietuviešus! Tas, ka mūsu Saeimas deputāti stāsta, ka nekādas dekolonizācijas nebūs, nav brīnums. Viņi jau sen ir nodevuši latviešu brīvības ideālus un kļuvuši par kapitālistu – plutokrātu aizstāvjiem, smirdīgo buržuju lobījiem un cionistu pakaļu laizītājiem (Parex banka).

Rakstā I.Viksne želoja, ka **Steidzīte Freiberga** Sultanovu nosaukusi par nekaunu. **R.Sultanovs**, kā krievu armijas "zābaks", ieradies Latvijā un savā īsajā prātiņā iedomājies, ka latvieši (daži kolaboranti), redz, viņu ciena. Nodzīvojis šeit 30 gadus un neviena vārda neprot latviski – tāds cilvēks, manuprāt, ir ne tikai nekauna,

bet īstens morālais kroplis (mana vectēva izteiciens un vērtējums), ja dzīvo tās tautas starpā, kur šis klaidonis atradis sev mājvietu.

Kad mans vecaistēvs uz zināja no avīzes, ka šis krievu armijas "utainais zābaks" grib sēdināt pie viena galda letiņu leģionārus un sarkanos okupantus, viņš smējās kā kutināts. Vectēvs man teica, ka ir ar mieru ierasties šajā neoficiālajā "Jaltas konferencē", ja tikai viņam mugurā būtu leģionāru formastērps kā tad, kad 8.maijā viņš iegāja ar saviem kara biedriem Kurzemes mežos. Tas būtu: SS oberšārfirera uniforma, otrās pakāpes Dzelzs Krusts, bronzas tuvcīņas nozīme, rokas lenta ar uzrakstu "Kurland", Alpu strēlnieka cepure ar nāves galvu priekšā. Tāds viņš ar lielāko prieku ierastos pie sarkanajiem un savā dzimtajā krievu(!) valodā nolasītu vēstures lekciju, ka *Waffen SS* 19. un 15. divīzijās cīnījās ne tikai latvieši, bet savi nopelni ir arī Latvijā dzīvojošajiem citautiešiem (arī krieviem), kuri uzskatīja Latviju par savu Dzimteni, un Latvijas ienaidnieks bija arī viņu ienaidnieks.

I.Viksne raksta, ka Latvijas Nacionālā fronte šķeļot sabiedrību. Tas vēl ir jautājums, kurš šķeļ sa-

biedrību – "utainie" ar savu 9.maiju, kad dzer *vodku* un plātās ar saviem "varonārdarbiem", vai Nacionālā fronte, kura neatkāpjas no saviem principiem?

Vēl gan gribu izteikt savas domas par Jūsu propagandēto **tiesiskā ceļā** veidamo dekolonizāciju. Kādā avīzes "DDD" numurā Gardas kungs izteicās, ka dekolonizāciju veiks Saeima, – ka tur atradīsies tādi deputāti, kas šo dekolonizā-

jā viņiem jārada tādi apstākļi, it kā tie atrastos ellē pie paša Belcebula. Vienkārši runājot, ko daudzreiz esmu propagandējis, manuprāt, būs nepieciešams pielietot pilsētas partizānu taktiku, tāpat kā baski savā zemē rada spāņiem neciešamus apstākļus, rīkojot ielu dumpjus, grauļot spāņiem piederīgos veikalus, cīnoties pret spāņu bruņoto policiju – "Guardia Civil".

"Nodzīvojis šeit 30 gadus un neviena vārda neprot latviski – tāds cilvēks, manuprāt, ir ne tikai nekauna, bet īstens morālais kroplis (mana vectēva izteiciens un vērtējums)..."

ciju īsteno. Tā ir utopija! Saeimā vienmēr sēdēs kapitālistu plutokrāti – pseidodemokrāti, jo viņiem ir nauda, ar ko finansēt vēlēšanu kampaņu. Bet šo naudu viņiem piešķir smirdīgie buržuji – vienkāršās tautas ekspluatatori un apspiedēji.

Kolonizatori nekad brīvprātīgi no Latvijas neaizbrauks – dodu Jums garantiju! Tas nekad nenotiks, kaut vai viņus izmetīs no dzīvokļiem, galējā gadījumā tad tie parkos uzslies teltis un dzīvos tur.

Izeju redzu šādu: **Latvi-**

Katru nedēļu basku studenti ielās dedzina Spānijas karogus – tāpat kā savā laikā rīkojās čečeni, bet tagad dagestāņi. Ja latvieši tā rīkotos, dodu garantiju, kolonizatori ātri kravātu savus čemodānus, savāktu savus pēcnācējus – bastardus, lupatas, visas savas panckas un laistos uz savu "roģīnu".

Latviju latviešiem –
Latviešiem
darbu un maizi!

Igors Žuravskis
Latvijas krievs Ventspili